

VilaWeb

EL MENSUAL

**EL PRIMER
DIA DEL
FUTUR
11S2012**

Editorial

Vicent Partal Un triomf de tothom

Vivim uns dies excepcionals, història pura. La manifestació de l'Onze de Setembre de 2012 ha obert una nova etapa política al Principat que segurament ens portarà a la creació d'un nou estat català, el segon després d'Andorra.

Tot plegat no ha passat perquè sí. En aquest número especial de la revista de VilaWeb hem volgut fer un repàs històric a través d'editorials del diari publicats des del 2005, que serveix per a explicar com l'independentisme ha anat guanyant força i ha acabat configurant-se com l'opció central de la societat catalana. Les anàlisis redactades al llarg d'aquests anys són també un testimoniatge de com el país s'ha anat carregant de raons, de les raons que van esclatar aquest Onze de Setembre.

Això ha estat un triomf de tothom. I com una manera de remarcar-ho, aquest número de la revista vol ésser personalitzat. Aquells membres de +VilaWeb que ho vulgueu, podeu personalitzar-ne la portada, posant una fotografia vostra de la manifestació. Només cal que ens envieu la fotografia a suport@mesvilaweb.cat

És una manera també de donar-vos les gràcies pel vostre suport, sense el qual no seríem el que som.

Sumari

11s2012

- 4 'Us demanem que inicieu la secessió d'Espanya'
- 6 Les imatges aèries de la manifestació
- 8 Les reaccions de la premsa internacional
- 10 Les fotografies de l'11s2012

Opinió

- 14 'Ara també han de prendre posició els polítics, si no volen quedar fora de la història'
per Josep Maria Terricabras
- 15 'Imbècils' per Marta Rojals

Com hi hem arribat?

- 16 Crònica de l'avenç independentista

Carme Forcadell, presidenta de l'ANC

'Us demanem que iniciieu la secessió d'Espanya'

Consulteu
el vídeo de l'acte
a VilaWebTV

Imatges aèries de la gran manifestació

Consulteu
les imatges aèries
de la manifestació
a VilaWebTV

Les reaccions de la premsa internacional

Huge turnout for Catalan independence rally

Barcelona Warns Madrid: Pay Up, or Catalonia Leaves Spain
Hundreds of thousands march for Catalan independence as economic pressure boosts secessionist sentiment

By LISA ABEND @lisaabend September 11, 2012

M'agrada Tweet 106 +1 0 Share

Log in with Facebook

Sharing TIME stories with friends is easier than ever. Add TIME to your Timeline. [Learn More](#)

ALJAZEERA

News Programmes Video Blogs Opinion In Depth

Africa Americas Asia-Pacific Central & South Asia

LATEST: EGYPTIAN PROTESTERS STORM U.S. EMBASSY IN CAIRO

Europe

Catalans mass for independence
 More than a million people swamp Barcelona, accusing Spanish govt of economic trouble.

Use Mouse to View 11 Sep 2012 09:08

Like Tweet 20 +1 0 Share Email

"Rich people are writing the laws"
Teachers' strike highlights the politics behind the private US education

Catalan independence rally brings Barcelona to a standstill
 Surge in secessionist sentiment surprises regional government as Madrid dismisses 'big gesture'

Stephen Burgen in Barcelona
 guardian.co.uk, Tuesday 11 September 2012 19.06 BST

Jump to comments (24)

THE WALL STREET JOURNAL

EUROPE EDITION Tuesday, September 11, 2012 As of 5:13 PM EDT

Home World Europe U.K. U.S. Business Markets Market Data Tech Life & Culture

Photos of the Day: Sept. 11

GET 4 WEEKS FREE

Europe

INTERNATIONAL EUROPE Grèce Crise de l'euro Russie Ukraine Serbie Espagne Hongrie Royaume-Uni Allemagne Autriche

"Yes we Cat !" : gigantesque manifestation pour l'indépendance de la Catalogne

Le Monde.fr | 12.09.2012 à 11h09 - Mis à jour le 12.09.2012 à 11h24

Abonnez-vous à partir de 1 € Réagir Classer Envoyer

Recommander Envoyer Soyez le premier de vos amis à recommander ça.

Vidéo

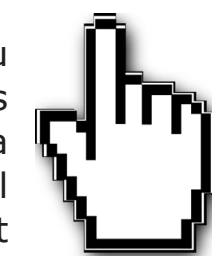
Une nouvelle vidéo des Pussy Riot

JUBILATS

Yes, we CAT

Consulteu les reaccions de la premsa internacional a VilaWeb.cat

Els protagonistes de la diada

Josep Maria Terricabras

'Ara també han de prendre posició els polítics, si no volen quedar fora de la història'

'Quin dia! Absolutament espectacular, una manifestació tremenda, civilitzada, ben portada... I l'acte final al parlament, fantàstic! La presidenta Núria de Gispert ha estat magnífica. Sí, penso que hem girat pàgina. Ho ha fet la societat civil, si més no. Ja veurem com reaccionen després les forces polítiques, perquè hi ha polítics que es troben fora de la història.'

'És una les manifestacions més grans que es deu haver fet a Europa. Un milió i mig de persones, diuen, cap a dos milions. La ciutat s'ha paralytitzat. És un fet extraordinari. Sensacional. Més que una manifestació ha estat una concentració, perquè la gent no es podia ni moure. Però es veia que eren persones plenes d'il·lusió, de joia, amb un projecte comú. Hi ha hagut moments molt emocionants: el moment que es mostraven les banderes voleiant era espectacular.'

'Comencem una etapa històrica, perquè ha estat una manifestació inequívoca i unànime d'oposició a la política espanyola, amb més intensitat o menys. Però, majoritàriament, la gent cridava en favor de independència. I no ens faran passar garses per perdius, perquè la gent està desacomplexada i no l'enredaran. I hi havia tants, tantíssims joves d'estètiques ben diferents cridant independència, que és emocionant i esplèndid. Perquè realment aquests joves són el poble.'

'Fa sis mesos pràcticament ningú no sabia què era l'ANC. Això vol dir que la gent estava preparada. La convocatòria tenia tanta força, que tothom havia de prendre posició. I ara també n'han de prendre els polítics, si no volen quedar fora de la història.'

Com valoreu la cobertura de TV3? 'Ha estat completa i correcta. Ha estat una festa que no té cap "però". Tot el meu aplaudiment.'

Fa sis mesos pràcticament ningú no sabia què era l'ANC. Això vol dir que la gent estava preparada

Marta Rojals

'Imbècils'

Deia el poeta: 'S'ha acabat el bròquil, tu ja m'entens.' O, com ho traduïa una pancarta de la 'mani', 'bròquil is over', que per alguna cosa som un poble bilingüe. Bilingüe i històricament avesat a metàfores, poesies i al·legories..., excepte quan les fa servir un president de govern, que sembla que aleshores no les entén ningú.

Però, de debò que no les entén ningú? De debò que els del 'bon cop de falç', el 'viatge a Ítaca' i 'la gallina diu que no' de cop i volta ja no sabem llegir entre línies una sentència amb totes les lletres que diu: 'Actuarem en conseqüència i amb coherència amb la transició nacional que lliga estretament amb el que va passar ahir a la manifestació'? Home, sí que és llargueta, però més críptic és dir 'fer la puta i la Ramoneta' per referir-se senzillament a 'fer un CiU'.

Els catalans ja ho tenim això, que som de nyic i nyec. Ho portem a dins, com els 'tribuneros' del Barça, que el dia que guanya ha fet mal futbol, i el dia que perd, ja t'ho deia jo. Per això té un mèrit històric que haguem aconseguit muntar una manifestació tan unitària i multitudinària alhora, comptant-hi les unitats que hi eren en cos, i descomptant-ne les que hi eren en esperit. I sense replicar-nos durant més de quatre hores seguides! Si ningú no ha trucat al Guinness, quan acabi ja hi trucaré jo.

Per això estem eufòrics i diem amb aquella alegria: 'Doncs ara que el poble ja ho sabem fer, els toca als nostres representants. Però alerta: vistos els antecedents, també serà bonic de veure 'el poble' persistir en la mateixa unitat que exigeix al seu parlament d'aquí fins a Ítaca, ai, fins a la sobirania, ai, l'estat propi, ai d'allò: la independència. Així

Que la pressa no ens faci saltar un peu per sobre de l'altre quan ja tenim la fita a tocar

que fem-nos càrrec els uns i els altres que sostenir aquest estat d'excepció ens exigirà un esforç igual d'exceptional. El 'no serà fàcil' del president sí que s'entén, oi?

Doncs això, que la pressa no ens faci saltar un peu per sobre de l'altre quan ja tenim la fita a tocar. La Terribas ens cità en Sales: 'Es tracta de deixar de ser catalans? No, es tracta de deixar de ser imbècils.' Perquè ser imbècils és un luxe que no ens podem tornar a permetre fins el dia que tots sabem. I torno a treure en Sales: 'Fóra un escrúpol de monja que de tant voler una nació sense defectes ens deturéssim de fer-la.'. Perquè la independència va seriosament, i la voluntat del poble és imprescindible, però no suficient.

Com hi hem arribat?

VilaWeb ha publicat des de fa anys la crònica de com avançava l'independentisme. Per explicar com hi hem arribat, us oferim alguns editorials clau, publicats des del 2005

02.02.2005

Espanya té un problema

Ahir al Congrés espanyol no es va debatre el projecte de nou estatut basc. Ja sabíem que no era plat del gust dels nacionalistes espanyols. Però, curiosament, la manca de debat sobre el contingut de la proposta va fer que el ple d'ahir esdevingués històric. El ple d'ahir va ser un veritable 'J'Accuse!' a l'immobilisme nacionalista espanyol. Qualsevol observador imparcial hauria vist ahir que hi ha un problema que trenta anys de democràcia no han sabut resoldre. Això, ja ho sabíem. Però la sorpresa és, sobretot, que també hauria vist (i és això que dóna un valor extraordinari al ple d'ahir) que definits i rotunds que són els antagonismes entre 'ells' i 'nosaltres'. El problema ahir no era Euskadi. El problema ahir, compartit per tots els nacionalistes de la resta de l'estat, era Espanya. Una Espanya que no sap veure's a si mateixa sinó com a única, recelosa, autoritària i menyspreadora d'allò que ignora.

El lehendakari dels bascos va fer un discurs brillant, en què va renunciar a debatre el nou estatut. Conscient que el peix ja era venut, va preferir volar més alt i definir quina és la clau final del debat: qui és que deté la sobirania, qui és que forma la nació, qui és que té dret a decidir i a parlar de tu a tu, on hi ha la font dels drets polítics, quin és l'àmbit bàsic de decisió... La resposta del president del govern espanyol no va estar a l'alçada. Va intentar, com li agrada tant, de nedar i guardar la roba. Però és molt difícil de creure's la seua proposta de diàleg, si es retira aquest estatut, vist que durant tres anys llargs els socialistes bascos s'han negat una vegada i una altra a dialogar. Els mateixos que han sabotat tenaçment el debat volen fer-nos creure ara que hi estan disposats i posen aquest debat com a condició prèvia? Si més no, el Partit Popular va ser tan rotund com sempre. I, sorprenentment, el primer gran aplaudiment de la vesprada va arribar quan Mariano Rajoy va afirmar que, de nació, sols hi havia l'espanyola. I punt. Afirmació que va ser rebuda amb un esclat d'aplaudiments des de les files del PP, però també des d'alguns escons del PSOE. I que va ser rebuda en silenci i amb cares llargues per la resta. Resta que, a continuació, va protagonitzar una espectacular sessió de discursos impugnadors del

Podíem haver esperat que, trenta anys després, el nacionalisme espanyol haguera après a definir-se a si mateix en termes de diàleg i a moderar el recel que al final de la dictadura tenien tots els nacionalistes. Però no sols no ho ha après, sinó que encara ha pujat més amunt el llistó de la discrepància.

model d'estat que el nou estatut basc precisament vol discutir. No es va equivocar ningú. CiU, ERC, PNB, EA, BNG i Nafarroa Bai, sense cap fissura, varen donar suport al lehendakari, prodigant frases còmplices amb el poble basc i aprofitant-ho per plantejar una vegada i una altra les reivindicacions catalanes, basques i gallegues. Espanya, aquesta Espanya que no accepta ni tan sols de negociar un projecte aprovat legalment i amb majoria absoluta per un parlament que forma part del seu propi ordenament constitucional, ha aconseguit una unanimitat que tots sabem que és insòlita perquè prové de grups tan diferents que és gairebé impossible que es posen d'acord en cap més qüestió. I es van posar d'acord tots. Tots els qui no se senten espanyols, o els qui no se senten bàsicament espanyols; o, si volem, tots els qui no són essencialment espanyols.

I al mig, el territori que alguns voldrien que no fos ni dels uns ni dels altres va reblar el clau. Els cinc diputats d'Esquerra Verda es partiren en dos blocs: els catalans per l'abstenció i els espanyols pel no. Amb recels públics de la diputada valenciana, que va dubtar fins al darrer moment i amb la contradicció que els militants bascos de la mateixa formació no sols diuen que sí, sinó que formen part del govern que promou el nou estatut. Si calia cap aclariment més concret, el va donar Esquerra Verda: els espanyols pel no, els bascos pel sí, els catalans abstenint-se i la valenciana sota pressió. Ni tan sols els aragonesos o els canaris no es van equivocar: matisaren la diferència, però votaren com a espanyols. Ah!, i els diputats bascos, catalans o gallegos integrats als grups espanyols, com sempre, es van limitar a estar-se a la penombra i a callar. Disciplinadament.

No sé si el govern de Rodríguez Zapatero és conscient d'això que ha passat i que ha provocat. Però em sembla clar que aquest rebuig implacable del diàleg marcarà un abans i un després. Potser serà un altre final d'una altra transició. **Podíem haver esperat que, trenta anys després, el nacionalisme espanyol haguera après a definir-se a si mateix en termes de diàleg i a moderar el recel que al final de la dictadura tenien tots els nacionalistes. Però no sols no ho ha après, sinó que encara ha pujat més amunt el llistó de la discrepància, Ahir es van confrontar amb molta més contundència que no als anys setanta les aspiracions dels nacionalistes bascos, catalans i gallegos amb la legitimitat de la nació espanyola autònoma administrativament, però de concepció nacional unitarista. I ací hi ha el problema. Per a Espanya el debat d'ahir és un enorme fracàs.** La prova que el problema cada volta és més limitat i concret. I que es diu Espanya.

(Per cert: una altra prova interessant és que ahir ningú no va parlar d'aquesta farsa de les disset autonomies. Catalans, espere que amb valencians i illencs, bascos i gallegos. D'això es tracta.)

02.02.2005

La COPE, els 'neocons' i el futur d'Espanya

El cansament i la indignació respecte de la COPE esdevindrà cansament respecte d'Espanya. Especialment, si no hi ha demòcrates espanyols disposats a imaginar el seu país d'una forma diferent de la caricatura que perfila la COPE. I de moment, de ponent, sols n'arriben crits i amenaces, que no conviden precisament a la cordialitat.

Ahir uns xiquets de les JERC es varen encadenar a Madrid, a la seu de la COPE, amb què donaren peu a un augment encara més notable de la bilis mediàtica que els mitjans pròxims al PP segreguen cada dia. El tema de la COPE és seriós. Ja fa temps que han ultrapassat la ratlla d'allò que és raonable, i la indiferència que mereixia va convertint-se en indignació. Ací. El PP, seguint les tesis dels 'neocons', ha optat per un model de política en què no hi ha, simplement, punt de diàleg possible: tot val i és una guerra. Li va bé per reforçar el seu nucli de fidels, però posa en perill moltes coses. Fins i tot Espanya.

L'estratègia dels 'neocons' (ho hem vist als Estats Units amb Bush fill) professa un principi bàsic: tallar els ponts de diàleg entre liberals i conservadors, entre esquerra i dreta. A les democràcies occidentals sempre s'havia entès que el conflicte ideològic deixava un ample marge d'acords i, sobretot, que podia haver-hi interessos nacionals

per damunt de la confrontació ideològica. Això amb els 'neocons' s'ha acabat. El seu càlcul és que la meitat de la població, més o menys, els correspon i que aquesta és la base sobre la qual governen. A l'altra meitat, ni pa ni sal. Únicament insults, tergiversacions i manipulació. És el paper descarat que fa FOX News als Estats Units i la COPE a l'estat espanyol. Allò que es pretén va més enllà de la simple confrontació ideològica, i consisteix a expulsar l'opció de votar B en comptes de votar A. Anatematitzar l'opció B a tal extrem que ningú dels convençuts, ningú dels qui vota A, no senta mai la temptació de votar circumstancialment 'els altres', els B.

Els costos democràtics d'aquesta actitud són immensos. Perquè és una política guerracivilista que no té límits de decència ni de bona educació. Però cal reconèixer que és una política eficaç per als seus interessos, com va demostrar George W. Bush.

Ara, un dels efectes col·laterals d'aquesta política és que hi ha espais geogràfics que acaben, literalment, ofegats. Perquè, per definició, en tots els països hi ha àrees geogràfiques més conservadores, com n'hi ha de més liberals. I si la pressió és forta i insuportable, les àrees més liberals poden arribar a pensar a trencar els vincles amb un país que simplement ja no reconeixen com a seu, que els expulsa. Això va passar als Estats Units, quan després de les eleccions es féu broma, i no tanta broma, demanant l'adhesió al Canadà de Nova Anglaterra o de Califòrnia, territoris als antípodes socials, culturals i polítics del país 'neocon' que s'expressa a la major part del territori.

La voluntat de separació dels Estats Units pot ser divertida i anecdòtica. Però pren una dimensió molt diferent quan el país 'neocon' coincideix bàsicament amb Espanya (encara que incloga una part del nostre país i d'Euskalherria) i l'equivalent de la Nova Anglaterra o Califòrnia és una bona part de la nació catalana i de la basca.

S'ho haurien de fer mirar, això. Perquè el **cansament i la indignació respecte de la COPE esdevindrà cansament respecte d'Espanya. Especialment, si no hi ha demòcrates espanyols disposats a imaginar el seu país d'una forma diferent de la caricatura que perfila la COPE. I de moment, de ponent, sols n'arriben crits i amenaces, que no conviden precisament a la cordialitat.** Estic segur que pot haver-hi una altra Espanya. Però on és? Ara que els 'neocons' porten a terme metòdicament el seu projecte de divisió social és quan els liberals espanyols més s'amaguen. I això fa mala pinta.

20.02.2006

18-F: la revolució tranquil·la

La manifestació de dissabte a Barcelona marcarà un abans i un després. Aquella onada de gent encarnava la base social del sobiranisme i el cansament d'aquesta situació que esgota tant després de més de trenta anys: n'estem tips, d'una Espanya que, ni tan sols quan ensenya la millor cara, no és capaç de fer res per entendre'ns.

La manifestació de dissabte a Barcelona marcarà un abans i un després. Va fer caure molts mites. El primer i més important: el que assegurava que el debat sobre la identitat s'havia acabat i que el país oficial era més nacionalista que no pas el país real. Ben altrament, una revolució tranquil·la ha anat creixent aquests darrers vint anys, que es féu viva dissabte. Sabem que allò que cal és reafirmar qui som, unir-nos i decidir. Sense esperar que ens autoritzen a fer-ho o no. En aquest sentit, l'estatut, fins i tot el nou, és aigua passada i té gust de poca cosa.

Dissabte ningú no va respondre a la crispació espanyola amb més crispació ni va proposar cap discurs per reacció ni a la contra, negatiu. Aquest fet ha estat molt destacat perquè resultava molt evident, i per a explicar-lo cal dir que respon precisament a la injecció de moral i confiança que la mateixa manifestació va representar per a molts de nosaltres. Aquesta actitud, simplement dir allò que som i avisar de què volem fer, és la prova més clara de l'enorme confiança en el futur que es respirava a la Gran Via de Barcelona. Confiança que el futur serà allò que direm nosaltres, i que depèn de nosaltres.

Aquest és un país que ha aguantat molt, ha callat molt i ha acceptat moltes coses de mala gana. Aquest és un país moderat i discret. Però els anys no van passant i prou. La gernació que es va aplegar dissabte reunia gent de tot origen, edat i procedència ideològica. I passat polític. Amb un comú denominador: som una nació i tenim el dret de decidir. Més simple i més contundent alhora, impossible. Es tracta d'un missatge net, a anys llum de l'Espanya de les autonomies i del futur mesell que Zapatero pensava que podia dibuixar des del laboratori de la Moncloa. Segurament que l'estatut aprovat al Parlament de Catalunya, i del qual ja no resta ni l'esquema, era una de les darreres oportunitats que Espanya tenia, potser la darrera. Tot i no ser un bon text, crec que molts ens vam deixar convèncer pel fet que l'hagués aprovat el noranta per cent del Parlament, per la manera que l'havien presentat, per la dignitat mostrada en un primer moment pels nostres polítics. Però el somni no ha durat gens. Els nostres polítics no han estat a l'alçada i, en canvi, els espanyols, començant per un Alfonso Guerra exterminador, no han parat des d'aleshores de retallar-lo a cada article: divendres encara retiraven del text l'obligatorietat que els jutges sàpiguen català.

Els nostres polítics ho haurien d'haver fet millor. Ens ho devien. El PSC simplement ha desaparegut del mapa polític i s'ha limitat a acceptar tot allò que li ordenava el PSOE sense mostrar el més mínim indici de dignitat. I CiU, per mi d'una manera incomprendible, va matar en una sola reunió tot allò que havia estat capaç de crear durant mesos de feina al Parlament de Catalunya. El preu, l'hauran de pagar ara. La crispació i el desconcert que ahir demostraven els seus representants indica ben clarament com els ha colpit la manifestació.

Segurament, i especialment, perquè aquesta manifestació fou organitzada sense el suport de pràcticament ningú. I això la fa encara més impressionant. Mònica Sabata me'n va parlar per primera vegada al CIEMEN el dia 20 de desembre, un dimarts, quan l'escenari polític no tenia res a veure amb el d'avui, però quan molta gent ja temíem que ens volien esquilar. Finalment, Esquerra Republicana s'hi ha sumat, i també Esquerra Unida i Alternativa, i és una evidència que ha aportat un múscul organitzador impagable. Però, dit això, Esquerra sap que la manifestació ha anat molt més enllà d'allò que ells sols haurien estat capaços de crear. Cal reconèixer que han entès que el protagonisme havia de ser de la societat civil i ho han respectat. En aquest sentit, les acusacions de manipulació o aprofitament que alguns han formulat després són, simplement, ridícules. Estic segur que avui hi ha molts polítics dels altres partits que haurien volgut venir a la manifestació (després de veure-la) i que provaran de desviar-ne el sentit, per exemple convertint-la en una manifestació contra el PP. Però, per més que ho intenten, saben que no és això que va passar. I més val que ho tinguen en compte. I hi ha un detall que cal no oblidar: a la manifestació de dissabte no hi van anar molts dels independentistes tradicionals, que s'hi van pronunciar a la contra per massa moderada.

Sabem que allò que cal és reafirmar qui som, unir-nos i decidir. Sense esperar que ens autoritzen a fer-ho o no. En aquest sentit, l'estatut, fins i tot el nou, és aigua passada i té gust de poca cosa.

Capítol a banda mereixen els mitjans. Reconec que diumenge varen saber valorar l'abast de la manifestació. Però els dies abans l'havien menystinguda. Quan dimecres una representació dels qui ens havien encomanat que anàrem en primera fila vàrem presentar la manifestació a la plaça de Catalunya, TV3 no es va dignar a enviar-hi ni una càmera. Per exemple. I el to de menyspreu de les informacions d'El Periódico, per posar-ne un altre exemple, va arribar a extrems insultants.

Però, de sobte, amb tothom contra, la revolució tranquil·la del sobiranisme ha esclatat i ha ensorrat els mites. Barcelona no ha de deixar de ser catalana per ser cosmopolita, per exemple. Els partits no són més agosarats que la gent, per exemple. El país no confia en Zapatero, per exemple. O que això de la nació sols és un debat nominalista, per exemple.

Dit tot això, hem de saber que tenim molts interrogants al davant i que canalitzar tot això que va passar dissabte no serà senzill. Hi ha problemes estructurals molt seriosos. No sabem qui pot capitalitzar políticament l'entusiasme de dissabte, ni com. En alguns moments fins i tot flotava en l'ambient una impugnació generalitzada de la classe política que crec que no ens podem permetre. Els mitjans de comunicació, a l'engròs, són dominats per gent molt refractària a allò que es va veure dissabte, si no és que hi està crònicament contra. L'atzucac polític en què es troba l'estatut propicia una confusió enorme i deixa poc espai a les rectificacions que avui farien amb molt de gust alguns partits polítics, si pogueren. I no es poden fer manifestacions així cada dissabte.

Respondre a aquestes preguntes i a tantes més és feina de tots plegats. Per això, la meua única certesa és que cadascú ha de saber quin paper pot fer, i fer-lo. No pas en nom d'una política de curt abast, sinó en nom de la idea. L'any vinent farà tres-cents anys de l'ocupació del Regne de València, origen de la nostra situació actual. Dissabte va ser evident que amb tres-cents anys no n'hi ha hagut prou per a domesticar-nos i que més aviat sembla que ja són massa per a retenir-nos. Que l'entusiasme de dissabte cresca, que la revolució tranquil·la triomfe, és responsabilitat de tots nosaltres. Sense por. Ara ja sabem que som molts més que no volen i diuen.

22.03.2006

Ara la independència

Ahir es va aprovar en comissió l'estatut d'autonomia del Principat. És un estatut fracassat abans de nàixer, sobretot comparat a l'estatut que havia aprovat el Parlament de Catalunya, i vista l'abismal diferència a la baixa que hi ha entre l'un i l'altre. Si s'haguera aprovat aquell estatut, és molt probable que una altra generació s'hauria acomodada de bon grat a l'estat de les autonomies. Però l'enorme retallada, la manera com s'ha fet (ensenyant que Espanya no té la menor voluntat de respectar-nos) i el despertar sobiranista (que encarna, més enllà dels partits, la manifestació del 18-F) obren a l'horitzó polític d'aquest país un nou escenari: el de la independència. La independència no pas com un anhel romàntic, sinó com una opció concreta, raonada i pròxima.

Evidentment, no parle de la independència a la manera antiga. La independència és avui, simplement, tenir el dret de decidir i la capacitat de fer cessió d'aquest dret sense coaccions. La independència, doncs, serà, segurament, una cadira i un micròfon al consell de ministres de la Unió, una circumscripció electoral pròpia a les eleccions europees i la plena decisió sobre els afers interns. Poc èpic per a alguns, però per això mateix, eficaç i natural.

A mi, l'estatut aprovat pel Parlament de Catalunya em semblava insuficient, però prou digne. I em va semblar magnífica la manera com es va aprovar i com es va defensar a Madrid el primer dia. Però crec que tot quant ha vingut després és la

No serà senzill, doncs, però avui em manifeste segur i convençut que d'ací a vint anys el Principat de Catalunya (i/o Euskadi) no seran una autonomia d'Espanya i prou, com ara. Perquè Espanya no té temps de canviar, no és atractiva per l'espoli econòmic persistent a què ens sotmet, ja no ens és imprescindible en el nou marc europeu i s'ha demostrat tan inflexible que crea desafecció. La seua oportunitat es deia Zapatero, i el moment de creure-hi (en ell, i en Espanya) ja ha passat.

crònica d'un final d'època. El menyspreu amb què el govern socialista espanyol ha tractat la voluntat del Parlament de Catalunya és extraordinàriament irresponsable, perquè ignora que a tot el Principat el sentiment de ser una nació i de tenir el dret de decidir ha adquirit una amplitud que abans no tenia i que ja no té marxa enrere. El fet que el PSC s'haguera avingut a parlar de nació catalana amb normalitat i l'impacte de la proclamació de l'estatut al Parlament han trencat moltes barreres i han obert moltes ments. L'estatut nostre, el del Parlament, contenia l'essència del sobiranisme: ens proclamàvem una nació, no una autonomia entre disset, i decidíem nosaltres els nostres impostos i, per tant, que volíem fer, a la vida diària. El país es va creure que allò anava de debò i, com sol passar quan tasses el dolç, pocs n'hi ha que després accepten sense dir res que els el traguen de la boca. Especialment per la manera com ho han fet, i per molt que la complicitat del PSC i CiU (que tan bé havia contribuït a aixecar-ne el sostre al Parlament) donen arguments al president Zapatero.

El tracte a què ha estat sotmès l'estatut a Madrid és humiliant. El tracte que hem rebut nosaltres, representats pels nostres diputats, ha estat humiliant. El govern Zapatero ha negat la seua promesa i ens ha plomat sense pietat. Només raons partidistes permeten de sostenir sense rubor que això és un bon estatut. I fins i tot en els punts en què és millor que no el que tenim peca del defecte original: de la humiliació de veure com el 90% del Parlament de Catalunya no és un percentatge suficient per a merèixer respecte de l'estat espanyol ni per a acceptar que es pot jugar sense cartes marcades.

No conec ningú que estiga entusiasmat amb aquest estatut (com a molt n'hi ha que et diuen que és el millor que es podia aconseguir). No hi ha enlloc del país l'excitació devetllada per l'estatut del Parlament, què era un full net, escrit sense coercions mentals i un exercici de diàleg constructiu entre catalans. Té raó el president Maragall quan afirma que amb aquell estatut el Principat proposava sense disfresses ni ambigüitats. Amb l'estatut del Parlament es feia una proposta: la de ser espanyols d'una manera còmoda. La resposta ha estat que això no és possible. Que no hi ha una 'manera catalana de ser espanyol' que pugui ser respectada o entesa a Madrid, ni quan ve avalada pel vot del 90% dels catalans. O som com ells diuen que hem de ser o no podem ser... Doncs anem-nos-en.

No és tan difícil. Per sort, ara no hi ha tancs que ens aturen, el marc europeu ens estalvia les pitjors tensions i podem afirmar, amb proves que entenen els nostres conciutadans de la Unió, que volem una cosa tan elemental com decidir per nosaltres mateixos, democràticament i respectant els drets de tothom. Podem dir i demostrar que s'ha fet l'esforç d'articular un discurs comú entre partits nacionalistes catalans i partits espanyols a Catalunya, que no hi ha enfrontament intercomunitari, que el consens ha anat més enllà i tot d'allò que és raonable, que s'han respectat en tot moment la legalitat i les formes. I podem demostrar, amb xifres i percentatges si cal, que la resposta a aquest enorme esforç nacional ha estat el menyspreu a la voluntat dels nostres representants.

Naturalment que no serà senzill. Ni passarà l'any vinent. No sabem com passarà. Però no cal que dramatitzem. D'estats, n'apareixen cada pocs anys i s'integren a la Unió Europea. Fa vint anys, per exemple, Estònia era una república soviètica. Demà Montenegro esdevindrà independent seguint unes guies molt clares marcades precisament per la Unió Europea. Avui el govern britànic té poders de codecisió en algunes matèries a la república irlandesa, que es va crear a base de violència. I n'hi té perquè la Gran Bretanya accepta, en canvi, que el govern irlandès tinga funcions de suport a la comunitat republicana del Nord d'Irlanda que tant ha costat de mantenir sota l'ocupació. Fins i tot hem vist, aquests darrers dies, que, al govern espanyol, no li toca més remei que acceptar que els ciutadans de Gibraltar puguin decidir lliurement el seu futur, per bé que invoquen, per cert, el mateix tractat d'Utrecht que justifica la nostra incorporació a Espanya. I tot això, i més coses que passaran, té una raó simplicíssima: no es pot anar, dintre la Unió Europea, contra la democràcia i, la democràcia, la representa el vot popular. Com impediran que diguem què volem ser?

No serà senzill, doncs, però avui em manifeste segur i convençut que d'ací a vint anys el Principat de Catalunya (i/o Euskadi) no seran una autonomia d'Espanya i prou, com ara. Perquè Espanya no té temps de canviar, no és atractiva per l'espòli econòmic persistent a què ens sotmet, ja no ens és imprescindible en el nou marc europeu i s'ha demostrat tan inflexible que crea desafecció. La seua oportunitat es deia Zapatero, i el moment de creure-hi (en ell, i en Espanya) ja ha passat.

12.03.2007

Independència

No hi ha res a fer a Espanya. Ni que passen trenta anys més. Amb aquesta gent, no reeixirem mai a fer possible una relació en què no ens consideren uns inferiors amb drets polítics menors i sempre sota sospita. Ho hem intentat trenta llarguíssims anys a base sempre de suavitat, bones formes i discreció. I la resposta a tanta moderació i a tan bona cara, la vam veure fa mesos a les Corts espanyoles amb Alfonso Guerra passant el ribot i la vam veure dissabte a la plaça de Colón (on, si nó?) de Madrid, amb Rajoy en posició militar mentre sonava aquella musiqueta que ells sempre toquen.

Han passat trenta anys de la mort de Franco. Espanya ha tingut temps de sobres i oportunitats de reinventar-se. Ho va fer en part amb l'estatut de les autonomies, però l'intent ha degenerat en pura descentralització administrativa, i encara. Les nostres tres autonomies ja han intentat d'acomodar-s'hi dues voltes. I el resultat és frustrant. Especialment en el cas del Principat, on l'estatut aprovat pel Parlament ha estat reduït a no res. I no avancem. I cada dia que passa ens escanyen més. Però, en canvi, assistim al renaixement pletòric del nacionalisme espanyol, que no és solament cosa de quatre fatxes, no ens enganyem. Durant els mesos vinents, encara ens faran beure més fel, començant per una sentència judicial sobre

l'estatut barceloní que s'anuncia sucosa. I la pregunta és: què hem de fer nosaltres en vist de tot això?

En política mai no hi ha solucions màgiques. Però no hi ha el menor dubte que, en el nostre cas, en aquesta dècada i a la vista del panorama que tenim, la independència comença a ser ja l'opció més raonable. El president Maragall deia que hi havia un estil de fer d'Espanya que suscita 'desafecció'. Doncs, mira: la sensació de fracàs amarg que deixà l'estatut, l'abans alemanys que catalans dels empresaris, la barra que tenen amb l'aeroport i tantes coses més, les bufetades de la policia aquest cap de setmana a una xiqueta de Burjassot perquè parlava valencià, la pretensió de forçar la màquina a tot arreu amb el castellà, la persecució fins l'altra punta de l'oceà de qualsevol selecció nostra i la mar de banderes espanyoles que torna a ofegar Madrid, tot junt i barrejat, la suscita. Suscita desafecció. Desafecció a la dreta espanyola i a l'esquerra espanyola també. Perquè anem apanyats, si resulta, com no paren de dir, que Zapatero és l'únic que ens entén. Que el cel ens faci bonets. Desafecció a litres. Desafecció i desesperació de pensar que ràpids i tranquils que podríem circular per les vies d'Europa, si no tinguérem tothora l'entrebanc que ve d'Almansa.

La independència, sense ser una solució màgica, seria ara mateix la més raonable, la més sensata. La més senzilla d'explicar i d'entendre. I sens dubte, l'única eficaç per a dissipar d'una vegada aquesta sensació agra que tanta gent sentim cada dia des de fa uns quants anys. Aquesta incomoditat permanent que ens atrapa tan bon punt obrim el navegador, fullegem un diari o mirem un telenotícies qualsevol.

Però, com ho fem? Ací, exactament ací, és on comencen tots els mals. La política que tenim arriba on arriba, i ja es veu que el vol és curt i condicionat a una velocitat d'espant. I la capacitat de mobilització de la societat civil, no ens enganyem amb l'eslògan, és minsa i molt coartada. Però constatar això, i fins i tot una certa impotència, no és cap excusa per a evitar la feina de cada dia. Sobretot perquè n'hi ha una de fonamental i bàsica: descolonitzar la ment, que no depèn de ningú més que de cadascun de nosaltres. De tots i cadascun de nosaltres.

I amb la ment buida d'apriorismes colonials, buida de por i de recels, buida de dubtes sobre nosaltres mateixos, el present i el futur d'aquest país ja es veu a hores d'ara amb una claredat meridiana: no hi ha res a fer a Espanya. Ni que passen trenta anys més. Amb aquesta gent, no reeixirem mai a fer possible una relació en què no ens consideren uns inferiors amb drets polítics menors i sempre sota sospita. Ho hem intentat trenta llarguíssims anys a base sempre de suavitat, bones formes i discreció. I la resposta a tanta moderació i a tan bona cara, la vam veure fa mesos a les Corts espanyoles amb Alfonso Guerra passant el ribot i la vam veure dissabte a la plaça de Colon (on, si nó?) de Madrid, amb Rajoy en posició militar mentre sonava aquella musiqueta que ells sempre toquen

11.09.2007

Un curs poc corrent

El peix al cove pujolista era desesperadament lent i poc estable i el zapaterisme pseudo-federal de l'esquerra ha estat una decepció monumental que ens aboca a un cul-de-sac. Trenta anys després, aqueix és el punt on som, mentre el país s'ho mira perplex, molest i esporuguit. Cap on cal moure fitxa, doncs?

L'allau de propostes sobiranistes, que afloren tant a Convergència com a Esquerra i, sobretot, a la societat civil, és sorprenent. Per l'exuberància. Fa deu anys ningú no hauria imaginat tantes veus posant-se d'acord en la necessitat de resoldre d'una manera contundent el debat identitari a cop de referèndum. Tot just fa un any, quan el nou estatut eixia del forn, en els cercles polítics hom parlava, fins i tot, de congelar els debats identitaris ... durant dècades. Però la dura constatació del fracàs del text, el caos de les infraestructures i el tomb cap a la dreta de Zapatero han actuat de catapulta i han portat el debat sobre el dret de decidir més enllà que mai. Ja no som solament els independentistes que parlem d'autodeterminació. Cada dia que passa veus menys previsibles la posen en l'agenda més o menys immediata.

Segurament que la causa principal d'això és que la proposta de fer del Principat una autonomia dins l'estat espanyol ja ha estat provada de sobres. S'ha provat sota la direcció d'un partit nacionalista, s'ha provat sota la direcció del partit socialista, a més governant aquest també a Madrid, fins i tot, i d'alguna manera, s'ha provat amb un partit independentista al govern. I no funciona. No satisfà. No compleix les expectatives d'una bona part de la població. El president Maragall parlava, de fet parla cada volta més, de 'desafecció' a Espanya i el president Pujol remarca sempre 'l'hostilitat' envers Catalunya. Són dues cares complementàries que, al capdavall, expressen de la manera més concreta i autoritzada possible un mateix fenomen: que això no va. El peix al cove pujolista era desesperadament lent i poc estable i el zapaterisme pseudo-federal de l'esquerra ha estat una decepció monumental que ens aboca a un cul-de-sac. Trenta anys després, aqueix és el punt on som, mentre el país s'ho mira perplex, molest i esporuguit. Cap on cal moure fitxa, doncs? Aquesta és la pregunta que tanta i tanta efervescència vol respondre. És cert que es podria provar de recuperar l'estatut del Parlament, aquell que el president Montilla va esmenar a la baixa el mateix dia que s'aprovava i que, després, Artur Mas va negociar a la baixa en canvi de res. Es podria intentar, sí, però sembla que una part de la classe política catalana pensa, per primera vegada seriosament, en l'autodeterminació i que, preu per preu, sabates grosses.

I una cosa important: en el nostre debat, hi ajuden molt les coses que passen a Escòcia, a Euskadi i a Flandes. A Brussel·les ja hi ha qui parla obertament d'una 'ampliació interior', és a dir d'una ampliació del nombre dels estats, no per integració geogràfica de nous territoris, sinó per restructuració dels estats ja existents. I el problema, a més, es planteja en termes europeus d'una manera sòlida. Per a la Unió, per al conjunt de la Unió, l'estabilitat és una peça essencial. Tenir oberts quatre fronts nacionalistes, resulta, doncs, inquietant per al conjunt. Sobretot si hi ha maneres civilitzades de resoldre la situació. És notori, per exemple, que si a Escòcia l'independentisme guanya el referèndum, la reacció britànica serà de saludar l'ambaixador del nou estat i de convidar-lo a fer un te amb la reina. I una hipotètica separació de Flandes tampoc no causarà cap més maldecap que el de saber què se n'haurà de fer de Valònia. Espanya, en aquest marc, ho té malament per a ocultar la voluntat de bascos i catalans, o per a evitar que aquesta s'expressi.

El debat, així les coses, pren una dimensió que mai no ens havíem atrevit a somiar. Però, fins i tot en un marc com aquest, a la fi tot dependrà solament de nosaltres, i caldrà veure si serem capaços de no deixar passar l'oportunitat de llarg. A final dels setanta va passar de llarg, entre més coses perquè el món no estava preparat. A primers dels vuitanta va passar de llarg perquè ni estava preparat el país ni ho estava la Unió Europea. Finalment, tot sembla indicar que ara s'acosta una nova oportunitat i que és la més favorable de les tres que hem tingut recentment. Caldrà estar-hi preparats.

03.12.2007

Un canvi de cicle polític

La manifestació de dissabte és la demostració palpable que s'obre un nou cicle polític al Principat. Malgrat els intents de despolititzar-la o de reduir-ne l'abast, en els quals TV3 ha assolit nivells d'autèntica vergonya professional, el cas és que mai tanta gent no s'havia aplegat amb una reivindicació tan clara i consistent d'independència, tan desafecta envers Espanya, per emprar l'expressió popularitzada per Pasqual Maragall. La presència del qual entre els manifestants és, per cert, indicativa de moltes coses i tanca d'una manera simbòlica el projecte que ell mateix havia llançat fa anys.

Passaren coses de molt de relleu dissabte. Evidentment, la magnitud de la protesta, sobre totes. Semblava que la manifestació del 18 de febrer era una excepció, però aquesta l'ha superada amb escreix en nombre de manifestants, en capacitat de concitar unitat i en claredat ideològica. Amb la sola i natural excepció del bloc d'Iniciativa per Catalunya, tota la manifestació respirava i cridava independentisme.

En segon lloc, ha estat molt remarcable que el sobiranisme assumira al carrer el relleu de la defensa dels ciutadans contra els problemes del dia a dia. Ahir els sindicats van perdre molts anys de legitimitat negant-se a participar en aquesta manifestació, i en canvi el sobiranisme cívic i polític va assumir aquesta legitimitat que en el passat els sindicats i l'esquerra havien mirat de no perdre.

La presència en la manifestació de Pasqual Maragall, mig d'incògnit, però també la de Jaume Sobrequés en primera fila i d'alguns altres militants coneguts del PSC més catalanista, és un altre indicatiu important de canvi. Els socialistes tenen un problema perquè l'ex-president té una important ascendència com a creador del projecte que acabà desembocant en el tripartit, com a instigador d'un model d'entesa amb una suposada Espanya plural i com a ex-president de la principal institució del país. I, quan acudeix a una manifestació de protesta clara contra una ministra socialista de Madrid, a una manifestació de caire sobiranista i a

Si el xantatge del PSC sobre el PP comença a desaparèixer de la vida política catalana, aleshores tots tornarem a jugar en un tauler obert i l'onada sobiranista que s'ha expressat als carrers de Barcelona no hauria de tenir límits

una manifestació atacada per terra, mar i aire pel PSC, aquest ascendent representa un desafiament al president Montilla, que encarna el socialista més subordinat a les ordres de Madrid i el més allunyat de la sensibilitat transversal del país. Contra aquesta manifestació de l'1D s'han unit el PP i el PSC-PSOE, i aquesta fotografia és més reveladora encara, si es contrasta amb la de Maragall tot caminant Via Laietana avall amb desenes de milers de persones.

I segurament que és aquesta fotografia, del PSC i el PP en l'un costat, i des d'Unió Democràtica a la CUP en l'altre, el canvi més transcendental que es deu haver plasmat aquest primer de desembre. Amb això és possible que hajam assistit al naixement d'un nou cicle polític al Principat. Durant anys el PSC havia aconseguit de trencar el discurs hegemònic de CiU a base de moure el debat sobre Catalunya o Espanya cap al terreny de qualsevol país normal, entre la dreta i l'esquerra, amb el matís afegit i extremadament útil que tota relació amb el PP era anatema. No hi ha dubte que la jugada li ha eixit rodona, però sembla que s'ha exhaurit en si mateixa.

D'una banda, la ferida interna del nacionalisme presenta símptomes de començar a cicatritzar-se. En la manifestació d'ahir no hi hagué ni una sola desqualificació entre els qui hi participaven. I el moment és òptim. CiU ha fet un gran pas ideològic endavant amb la seua presa de posició recent en favor del dret de decidir i Esquerra i Iniciativa han donat mostres més que suficients de la seua independència respecte del PSC, pressionant i votant contra una ministra socialista a Barcelona i a Madrid i reclamant al seu soci de govern la presència en aquesta manifestació. Aquesta és una situació molt interessant, en què tota aproximació entre els participants en la manifestació seria molt ben vista, n'estic segur, per molta gent.

Però, d'una altra banda, allò que és transcendental és que el PSC ha vist com la seua habitual tàctica intimidatòria contra CiU, presentant-la com un subproducte del PP amb el qual cap dels seus socis no podia relacionar-se, se n'ha anat enlaire. Per cert, que divendres a l'Ajuntament de Barcelona es va donar un cas encara més espectacular, amb CiU, ERC i PP votant plegats contra l'alcalde Jordi Hereu. Si el xantatge del PSC sobre el PP comença a desaparèixer de la vida política catalana, aleshores tots tornarem a jugar en un tauler obert i l'onada sobiranista que s'ha expressat als carrers de Barcelona no hauria de tenir límits. Seria l'hora del polítics i de la política.

18.02.2008

Europa i la independència

A Kosovë, Europa ha patrocinat una independència que ni Sèrbia, ni Rússia, ni un estat membre tan important com Espanya no accepten. Això és una gran notícia, de primera magnitud.

El segle XIX van aparèixer en Europa nou estats nous. I del principi del segle XX al de la Segona Guerra Mundial, setze. En canvi, del final de la Guerra Mundial a la caiguda del mur de Berlín, Europa solament véu nàixer quatre estats nous (Islàndia, Malta i les dues Alemanyes). Aquells llargs quaranta anys van fer pensar que el naixement de nous estats ja era cosa del passat. Però en la dècada dels noranta en van tornar a aparèixer: tretze. I aquest segle ja n'han sorgit tres, comptant el nou estat kosovès, nascut ahir. Amb aquests números a la mà resulta ridícul de voler fer creure que una frontera europea, la que siga, no canviarà mai.

Els anys setanta, en el pas del franquisme a la monarquia, ens trobàvem en el punt culminant de l'anomalia que fou per a Europa la guerra freda. Moure una frontera en aquell clima d'atac nuclear imminent entre les dues superpotències equivalia a

moure les esferes d'influència i a desencadenar més tensió. Per això la hipòtesi de la independència era impracticable. Però n'hi hagué prou amb la caiguda d'un dels dos contendents, la Unió Soviètica, per a tornar a la normalitat. A alguns, els va costar molt d'acceptar-ho, és cert. La Unió Europea, per exemple, va amenaçar formalment Lituània que mai no hi entraria si trencava l'URSS. Però la realitat és va imposar i avui, per exemple, la lituana Dalia Grybauskaitė és comissària europea i no pas una comissària qualsevol, sinó l'encarregada del pressupost comunitari.

És cert que des de la caiguda del mur fins avui Europa ha vist aparèixer els nous estats en l'antiga zona oriental, amb la sola excepció de la unificació alemanya. Però també ho és que aquest procés ha normalitzat completament l'independentisme. Avui tot Europa sap que un país qualsevol pot esdevenir un estat independent i que, si ho fa, tard o d'hora passarà a ser una part normal de la Unió Europea. Dels vint-i-sis membres de la comissió Barroso, set són ciutadans que provenen d'estats que no existien quan la Unió Europea començava a prendre forma amb el llunyà Tractat de Roma. I aquest és un detall que paga la pena de tenir en compte a l'hora d'entendre la celeritat i la normalitat amb què Europa ha saludat l'aparició del nou estat kosovès.

Espanya ha estat l'únic estat gran i l'únic estat occidental que s'ha negat a reconèixer la nova realitat. Per por d'establir un precedent que se li pugui girar contra quan els bascos exercesquen l'autodeterminació (si la hipòtesi de l'actual govern basc és correcta, això serà durant la legislatura que començarà després del 9 de març vinent). En aquest sentit, és ben cridanera la reacció britànica clarament favorable, no solament a Kosovè, sinó a la democràcia. Quan alguns demanaven ahir als representants britànics si no els feia por que Escòcia seguís el mateix camí, la resposta invariable era que, si el poble escocès volia la independència, la Gran Bretanya no l'obstaculitzaria. I val a dir que, encara que l'obstaculitzàs, ja veuríem què passaria, perquè Europa va fer ahir un pas endavant monumental. A Kosovè, Europa ha patrocinat una independència que ni Sèrbia, ni Rússia, ni un estat membre tan important com Espanya no accepten. Això és una gran notícia, de primera magnitud.

A partir d'avui n'hi ha que diran que ja està, que el mapa ja és refet i que ningú més no serà independent. Però no hi ha cap analista seriós que no sàpiga que encara manquen independències per a activar en Europa abans que l'estabilitat del continent no siga completa i indiscutible. Escòcia, les illes Fer-Ôer, el País Basc, Flandes, Valònia o nosaltres mateixos som realitats que es dibuixaran amb normalitat en el nou mapa europeu, si volem. Perquè els anys setanta reclamar una modificació de fronteres era anar contra el món, però avui és obstaculitzar la voluntat popular allò que va contra el món. Aquesta és la raó per la qual Espanya es va quedar ahir sola, amb Sèrbia, provant d'aturar el rellotge de la història.

01.07.2008

Set arguments sobre això de diumenge

L'espectacle de diumenge dels nacionalistes espanyols, especialment als carrers del nostre país, ha mogut tot de comentaris. A mi, em sembla un fet important, sí, però no tant, ni tan definitori com n'hi ha que diuen. Té aspectes molt contradictoris que crec que paga la pena de comentar, començant per un de bàsic: tampoc no és tan gros això que ha passat.

Alguns arguments.

1) Ahir la BBC en un llarg reportatge s'interrogava sobre l'efecte unitari de la victòria espanyola, arran d'unes paraules de Zapatero dient que tothom s'havia alegrat de la victòria, que havia unificat el sentiment espanyol de catalans, bascos, valencians (sí, ens anomenava!) etcètera. La mateixa BBC responia amb contundència tot seguit: 'un trofeu no unifica una nació i probablement el senyor Zapatero ha anat massa enllà en les seues consideracions', i encara: 'els nacionalistes bascos i catalans no abandonaran de sobte els seus principis polítics per un gol de Fernando Torres'. No ho podria dir millor, jo.

2) Discutir sobre si va haver-hi molts petards i traques o pocs és perdre el temps. N'hi va haver. En alguns llocs, molts. En la majoria, no tants. Però tot plegat no es podia comparar amb l'excitació ciutadana de nits com les de la victòria de la Champions del Barça a París o de la Copa del València, ben recent. Però, tant és: hi havia molta gent al carrer. I què? En aquest país hi ha de tot i és bo que hi haja de tot. Si mai arriba a haver-hi un referèndum d'independència, una bona part del país votarà, amb tot el dret del món, contra. Per tant, ja està bé que es vegem, que siguem visibles, perquè

No és raonable imaginar que, de sobte, tots els manifestants de les grans manifestacions sobiranistes, tots els militants del Bloc, de Convergència, d'Esquerra, de les CUP, d'Òmnium Cultural, d'Obra o Acció Cultural, tots els mestres d'Escola Valenciana o els sindicalistes d'Avalot, tots els seguidors d'Obrint Pas o els devots de l'Antoni Bassas desapareixeran, per encanteri, ofegats pel gol del Niño. Vinga, home...!

també són una part important del nostre país. Únicament un somiatruites pot pensar que es pot avançar sense tensions. Però una volta dit això, també cal dir que no és raonable imaginar que, de sobte, tots els manifestants de les grans manifestacions sobiranistes, tots els militants del Bloc, de Convergència, d'Esquerra, de les CUP, d'Òmnium Cultural, d'Obra o Acció Cultural, tots els mestres d'Escola Valenciana o els sindicalistes d'Avalot, tots els seguidors d'Obrint Pas o els devots de l'Antoni Bassas desapareixeran, per encanteri, ofegats pel gol del Niño. Vinga, home...!

3) El problema, en tot cas, és que nosaltres no fem gran cosa de profit des de fa temps i anem emporugits i a la defensiva. Els sobiranistes anem desconcertats entre tanta politiqueta tronada (ja no faltava sinó la baralla interna de la Plataforma pel Dret de Decidir...) i tan pocs missatges clars dels uns, dels altres i dels de més enllà. És cert, per exemple, que s'han fet coses per les seleccions nacionals i que hi ha avenços, però el resultat després de dècades és que continuem eixint únicament en els partits de costellada, i que la participació en l'Eurocopa de la selecció catalana, i no dic res de la valenciana, és pura utopia. El mal no és que Espanya marque un gol; el mal és que la nostra selecció no en pot marcar cap perquè no la deixen jugar i no sabem com fer-ho perquè puga jugar. Mentrestant, ells van fent bé la seua faena, fins i tot guanyant l'Eurocopa. Per tant, ja cal que nosaltres ens posem les piles i deixem de perdre el temps.

4) El problema més important que veig jo és l'afiliació a Espanya dels immigrants en massa. En aquest punt el fenomen sí que ha estat espectacular. A la Rambla del Raval de Barcelona, al costat de la redacció de VilaWeb, els paquistanesos i els marroquins embogien amb Espanya, segurament pensant que això els acostava mentalment als papers i a la legalitat, i perquè, a una escuderia victoriosa, tothom s'hi apunta. I n'arriben més de deu mil de nous cada mes. Els socialistes, sobretot a l'àrea metropolitana de Barcelona, s'hi capbussen de valent. El PP, amb els romanesos de Castelló per exemple, juga a totes. I nosaltres què fem? No dic aquest partit o aquell o aquella associació, sinó tots plegats. Quin projecte engrescador podem oferir al xicot marroquí que es posa 'la roja' per sentir-se més normal? Ells li ofereixen la Copa d'Europa i un poc d'aparença de normalitat. I nosaltres?

5) Però una flor no fa estiu. Ja passarà tot això i, ep!, el nacionalisme espanyol és molt, molt agressiu i provocador. Cosa que el perjudica... Al carrer, va baixar-hi molta gent de tot pèl i condició, però la instrumentalització política era en mans de l'extrema dreta, no ens enganyem tampoc. Les anècdotes són moltes i arriben de tots cantons. A un redactor del diari El 9, el van obligar a cridar 'Viva España' uns nazis; a un marroquí, precisament, li van clavar una allisada a la Rambla, exactament perquè portava la bandera espanyola i 'un moro' és indigne de portar-la, l'esvàstica es veia ben clareta a la plaça de l'Ajuntament de València i la salutació a la romana imperava en una Reus on es van tornar a cremar senyeres. Enteneu-me. No dic de cap manera que fóra això que va passar diumenge. Sinó que això també va passar. Igualment, diumenge una colla d'energúmens va passar hores i més hores entrant a totes les webs catalanes que accepten comentaris i omplint-les d'amenaques i insults.

El nacionalisme espanyol és essencialment violent i contrari a la diversitat. Ho ha estat sempre i ho serà sempre. No sap ser d'una altra manera. I això no ho canviarà pas un gol de Torres ni una selecció de jovenets presumptament plurals. N'hi havia prou d'escoltar cinc minuts qualsevol ràdio espanyola, de la SER a la COPE que en això són totes iguals, per veure com escopien immisericordes en la millor tradició sèrbia, com es burlaven dels noms dels alemanys perquè en la seua ignorància no sabien pronunciar-los o els insultaven, com aprofitaven qualsevol comentari per escabetxinar el president Ibarretxe o Joan Laporta, com es burlaven de les seleccions catalanes i basques. Espanya plural? Vinga home...

6) Entre els jugadors hi havia banderes andaluses i asturianes i fins i tot del Vila-real, però ningú no es va atrevir a enarborar-ne cap de catalana o de basca. Ni dir una sola frase en català quan els acostaven el micròfon. Cesc, Xavi, Puyol, feien de 'tío Tom', al servei de l'amo i amagaven les vergonyes o cridaven visques sorprenents a Espanya, eh Xavi? I d'aquest tema, també n'hauríem de començar a parlar. Perquè ells tenen una responsabilitat i han triat. No dic que no tinguen el dret de creure en Espanya i d'emocionar-se sentint-se espanyols, que hi tenen tot el dret. Però, si trien això, que després no ens vinguen amb segons quines historietes de tu-ja-m'entens ni pretenguen que la seua participació en l'espectacle no els passarà factura a casa. Especialment si tenim en compte que hi ha jugadors que podrien haver-hi anat i no van voler-hi anar...

i 7) Ep, i que ells, vull dir els espanyols, no perden de vista que vivim en un món global i que els tòpics ja no juguen sempre en favor seu. El Herald Tribune, i pràcticament tots els mitjans anglòfons, car és una notícia d'agència, insistien ahir en el fet que a Catalunya i a Euskadi no hi havia hagut suport a la selecció espanyola: 'However, there have been no public screens erected in the northern Catalan regional capital Barcelona and in the Basque port city of Bilbao. Both regions have long-term separatist issues that stem from a distant history...' (vegeu-ne l'article). I curiosament, el jacóbi Libération francès deia: 'Reste le débat sur l'identité nationale. A la différence des titres madrilènes, La Vanguardia et El Correo (quotidiens catalan et basque) se refusent à employer la première personne du pluriel lorsqu'il s'agit d'évoquer la Roja.' (vegeu-ne l'article). I pels italians de La Gazzetta dello sport: 'Lo sforzo è riuscito nella quasi totalità: solo la Catalogna e i Paesi Baschi fanno di tutto per guardare con distacco alla Roja' (vegeu l'article).

Sense valorar on comença i on s'acaba la propaganda político-mediàtica, aquesta vegada cal reconèixer que el tòpic ha jugat en favor nostre i resulta que, paradoxalment, milions de lectors de tot el món, gràcies a la victòria d'Espanya han rebut l'afegit de la desafecció de catalans i bascos a Espanya precisament. I cal reconèixer que xoca que la culpa siga de l'ajuntament socialista de Barcelona que no va oferir una megapantalla o de La Vanguardia (Española) que no sembla prou implicada. Però el món de la informació va així...

PD: Els alemanys podien, si més no, haver marcat un golet i així hauríem pogut mesurar també l'impacte dels nostres petards...

10.07.2008

Quan Espanya comença a semblar Sèrbia

Si durant anys el nacionalisme espanyol s'expressava d'una manera encara moderada, acceptant un cert bilingüisme i aparentant una certa imatge 'amable', la careta cau aquest 2008 tan espectacularment que haurem d'apuntar-ho als llibres d'història. El manifest contra el bilingüisme o les reaccions d'ahir al document del conseller Castells sobre l'espòli fiscal marquen un camí nou que acosta el nacionalisme espanyol a la història recent del nacionalisme serbi. Amb alguns paral·lelismes concrets que fan feradat.

Aquest manifest que reclama la superioritat de l'espanyol significa un canvi de nocions socials. Hom ja no proclama la conveniència del bilingüisme en les zones amb llengua pròpia de l'estat; allò que reclama és la reculada de les altres llengües. Deixa d'existir la preocupació formal que hi havia fins ara per la convivència, a la qual hom ja no apel·la de cap manera. Ara la crida va a la superioritat demogràfica dels parlants de l'espanyol, reclamant-ne la imposició pura i simple. Demogràfica. I en aquest sentit, el manifest recorda molt el famós Memoràndum publicat l'any 1986 per l'Acadèmia Sèrbia de les Arts i les Ciències, memoràndum que serví de base ideològica a Milosevic i que acabà portant a la guerra, a la independència de totes, però totes, les àrees no purament sèrbies de l'ex-Iugoslàvia i a l'aïllament internacional de Sèrbia. Aquell memoràndum, per exemple, afirmava, contra la realitat, que els únics que no tenien dret a usar la seua llengua eren els serbis que vivien en territoris 'bilingües' i reclamava la primacia imposada del serbo-croat sobre totes les altres llengües, i que tot allò que no fos afirmar aquesta idea era 'particularisme' i 'antidemocràtic'.

La deriva sèrbia del nacionalisme espanyol és una amenaça sobretot per a ells. A diferència d'allò que passava a l'ex-Iugoslàvia, nosaltres vivim en la Unió Europea i ací no són tolerables ni es permetran de cap manera guerres ni cops d'estat militars o legislatius. I això hauria de fer pensar a algú, a Espanya. Perquè Sèrbia ha acabat sola, empobrida i aïllada. I explicar avui això és fer una pura i simple descripció d'on podrien acabar els espanyols, si continuen amb la bogeria supremacista que els ha agafat.

El missatge que inspirava aquell manifest i el que inspira el manifest espanyolista és el mateix: creure que hi ha cultures o llengües que són superiors a unes altres, diguen què diguen o facen què facen els parlants, i exigir la imposició de la pròpia amb mesures legals discriminatòries i, si cal, amb el recurs a la força pública.

El Memoràndum del 1986 també posava en relleu allò que els seus autors (intel·lectuals com en el cas del manifest espanyol) consideraven que era una opressió econòmica de Sèrbia per les altres repúbliques. I aquest missatge exacte es féu sentir ahir també molt als mitjans espanyols com a resposta a la presentació de les dades sobre l'espòli econòmic. És la mateixa perversió: la realitat no importa. I així ahir vam poder veure i sentir gent que la negava obertament, que capgirava les dades o, simplement, que les reconvertia en un discurs espanyolista afirmant que el problema no és que Catalunya, i la resta del país, sofresquen l'espòli fiscal d'Espanya, sinó que Espanya viu ofegada per la potència de les empreses catalanes, que la tenen colonitzada. De nou, un canvi de discurs que implica un canvi de percepcions socials notable. Fins ara ningú, tret de grupuscles aïllats, no s'havia atrevit a dir una cosa com aquesta. Ahir ho vam sentir als mitjans de masses i de boca de comentaristes molt violents que arribaven a la cridòria.

Confesse que aquesta deriva que prenen les coses em preocupa. Em preocupa, sobretot, perquè va acompanyada d'un augment notable i visible de la violència. L'actitud dels espanyolistes és cada volta més violenta i agressiva i, dels insults, ja han passat a les amenaces o als incidents, com es va veure en l'Eurocopa, malgrat el silenci de la majoria dels mitjans. Però també cal dir que la deriva sèrbia del nacionalisme espanyol és una amenaça sobretot per a ells. A diferència d'allò que passava a l'ex-Iugoslàvia, nosaltres vivim en la Unió Europea i ací no són tolerables ni es permetran de cap manera guerres ni cops d'estat militars o legislatius. I això hauria de fer pensar a algú, a Espanya. Perquè Sèrbia ha acabat sola, empobrida i aïllada. I explicar avui això és fer una pura i simple descripció d'on podrien acabar els espanyols, si continuen amb la bogeria supremacista que els ha agafat.

12.09.2008

Hipocresia

Ahir va ser un dia històric. Més de cent ajuntaments van penjar oficialment la bandera independentista, amb el suport de mocions majoritàries dels consistoris. Els representants electes majoritaris de prop d'un milió de catalans van deixar clar, d'aquesta manera, que la independència era una opció política a tenir en compte i van demostrar que es podien tancar files posant la nació al davant dels partits. En resposta, molts mitjans, especialment els mitjans públics que paguem tots, van optar pel silenci incòmode, com, si amagant la realitat, feren que deixara d'existir, i el partit socialista va optar sense embuts per la hipocresia verbal. Tenim tema, doncs.

D'ací a uns quants anys la Diada del 2008 tinc per segur que es veurà com una inflexió. Perquè en aquesta Diada hem arribat per primera vegada, d'una manera explícita i visible, en aquella estació on els socialistes i els sobiranistes ja no anem en el mateix tren.

D'ací a uns quants anys la Diada del 2008 tinc per segur que es veurà com una inflexió. Perquè en aquesta Diada hem arribat per primera vegada, d'una manera explícita i visible, en aquella estació on els socialistes i els sobiranistes ja no anem en el mateix tren (per dir-ho com sol dir en Carod). Més i tot: no és que ja 'no anem' en el mateix tren, sinó que anem en trens que van en direccions oposades i, per tant, condemnats a xocar. Perquè els projectes que certes formulacions han volgut presentar com a complementaris, quan arriba l'hora de la veritat, resulta que són allò que són. I són antagonics.

Des del PSC han procurat de rebaixar la importància de la qüestió durant anys. Els socialistes poden transigir, per exemple, que la bandera catalana voleie als edificis consistorials, sense l'espanyola (però no en les grans ciutats). Els agrada o no, però saben que és un preu que han de pagar per poder articular al voltant seu una esquerra plural que és, en molt bona part, independentista. I dissimulen en favor d'un bé major. Però ahir vam topar amb la realitat, amb l'antagonisme substancial que es farà cada dia més difícil de superar: o el projecte és de mantenir-nos on som o és d'eixir-ne tan ràpidament com puguem. I com que el PSC, en això, no té el menor dubte, ja no hi ha lloc per a dissimular l'antagonisme, per més hipocresia verbal que hi vulguen posar.

Hi ha un antagonisme que es veu clar, per exemple, quan tot d'alcaldes socialistes desobeixen sense vergonya ni remordiment democràtic un acord dels plenis i opten pel més pur estil caciquista per impedir que es penge la bandera independentista l'any del centenari. Si perden les votacions, les ignoren i en paus...

Hi ha un antagonisme que es veu quan ells argumenten que no poden hissar l'estelada per no infringir la llei (espanyola, ep!) de banderes; en canvi, fa uns pocs mesos, els ajuntaments socialistes de Girona, Sant Boi o Sant Adrià, entre alguns més, no van tenir la mínima objecció a hissar la bandera de la república ...espanyola, per posar només un exemple flagrant.

Hi ha un antagonisme que es veu amb tota claredat quan el PSC emet un comunicat, a les 22.03 del vespre, condemnant 'amb rotunditat' uns suposats incidents de les manifestacions independentistes i es fa evident en l'agilitat amb què condemna els independentistes per uns fets que, de tan minúsculs, pràcticament ningú no ha vist; en canvi, no va protestar, per exemple, per les malvestats causades pels seguidors de la selecció espanyola de futbol. Ahir uns incidents minúsculs van valer un ràpid comunicat redactat en els termes més durs des del carrer de Nicaragua. Però poc durs encara, si els comparem amb les greus declaracions que Jordi Hereu (el mateix alcalde socialista de Barcelona que va qualificar de gran festa cívica la bretolada dels seguidors de la selecció espanyola) va fer dimecres per impedir que ERC i CiU penjaren la bandera estelada a la casa de la Vila de Gràcia. Va dir Hereu que penjar l'estelada es podia comparar amb un insult als ciutadans, que calia complir la llei de banderes (com si el seu ajuntament no haguera penjat mai cap bandera o penó fora dels oficials) i que l'estelada no representava tots els ciutadans (ni l'espanyola tampoc, alcalde, ni l'espanyola tampoc).

Ara, la hipocresia està en el fet que tots aquests arguments insostenibles no pretenen sinó amagar l'únic argument real. Aquest: que els socialistes són contraris a la possibilitat de la independència. Exactament igual que el PP i que Ciutadans. No és que tant se'ls en done o que en puguem parlar. No. És que hi van contra i faran allò que siga per impedir-la. I per això els posa tan nerviosos l'estelada. No posar la bandera espanyola, al capdavant no és pas cap afirmació d'una voluntat de futur. És, simplement, una manera d'evitar maldecaps. Posar l'estelada, en canvi, és tota una altra cosa, i ho saben.

Els socialistes necessiten l'ambigüitat calculada i en viuen. És una estratègia que els ha donat fruits molt positius. Per això perden els nervis quan ja no poden exercir-la. En primer lloc, perquè el suport a la independència creix i es fa visible, per més que el control que en fan els mitjans de comunicació funcione com un rellotge i avui ens ensenyen una realitat difícil de reconèixer. Però també perquè l'estratègia socialista que va dissenyar amb tan d'encert Pasqual Maragall (dividir el camp nacional i guanyar les eleccions oposant uns nacionalistes a uns altres) és difícil de sostenir, si s'han de descarar d'una manera tan contundent com van fer ahir.

No ha canviat res substancial. Però, quan CiU, Esquerra i la CUP s'oposen units a l'alcalde de Vilafranca per penjar la bandera independentista, hi ha un horitzó que es comença a dibuixar. No ha canviat res, però quan els regidors d'Esquerra i CiU ixen junts al balcó de la casa de la Vila de Gràcia a penjar l'estelada, malgrat les amenaces dels socialistes, hi ha un horitzó que es comença a dibuixar. No ha canviat res, però quan en molts pobles del país regidors de partits diversos, però no el socialista, s'han trobat per penjar la bandera independentista, hi ha un horitzó que comença a canviar. No passarà res demà ni demà passat. Però l'Onze de Setembre del 2008 nosaltres el recordarem com una fita clara, d'ací a uns quants anys. I em sembla que ells, 'ells', també.

20.05.2009

Saber sumar

Ahir es va presentar l'associació Sobirania i Justícia, un nou grup independentista presidit per ex-consellers dels governs de Jordi Pujol. No vol ser un nou partit ni presentar-se a les eleccions, sinó augmentar la pressió en favor de l'independentisme. I no és de cap manera banal l'ampliació de l'espectre social en favor de la sobirania que aquesta nova associació representa. Que gent que ha gestionat amb càrrecs públics, des del poder, l'autonomisme ens diga que no hi ha res a fer per aquesta via i que no resta sinó proclamar unilateralment la independència és un gest que ningú no hauria de menystenir. Perquè suma.

L'independentisme, amb aquest nou pas endavant, consolida la seua presència i afegeix cares i sigles al projecte que poden ser molt importants a l'hora de decidir els indecisos. Quan hom pot compartir una part del discurs des del PSAN i les CUP fins a un ex-conseller de Justícia de Pujol això significa que comença a construir-se un consens social molt més ampli que no el que indiquen els resultats electorals. Fins i tot el president Pujol, que sempre s'ha declarat contrari a la independència, aquesta vegada ha dit que 'entenia' la posició dels seus ex-companys de gabinet. És més que no havia dit mai.

No cal, però treure les coses de lloc. Quan parlem de la força de l'independentisme ens equivocariem, si parlàvem d'una aliança, d'un pacte o d'una plataforma única. L'independentisme no necessita concentrar-se en un sol partit ni respondre a una sola ideologia. No ens calen fronts patriòtics ni declaracions escrites d'unitat perquè només uneix gent tan diferent la voluntat de fer un gest. I només aquest gest és el que uneix. Decidir que volem ser independents i que volem fer-ho amb una expressió de sobirania del parlament ratificada en referèndum és un objectiu inclusiu. En favor d'això hi ha, parle del Principat i ara, convergents com Bassols, Vallvé, López Tena o Puig. En favor d'això hi ha republicans com Puigcercós, Carod, Benach o Bertran. En

Discutir a hores d'ara que l'independentisme s'estén com una taca d'oli és fora de lloc, simplement. Perquè l'independentisme s'estén com una taca d'oli i trenca tabús. Però ara cal gestionar aquesta extensió amb generositat, respecte, complicitat i seny per part de tothom. Bastint ponts que facen possible que un dia no gaire llunyà el parlament vote i decidezca, diga què diga el govern espanyol.

favor d'això hi ha Carretero. En favor d'això hi ha les CUP, el PSAN, tots els maulets haguts i per haver i una bona part de l'esquerra extraparlamentària. En favor d'això hi ha gent d'Iniciativa com Raül Romeva. En favor d'això hi ha fins i tot gent que havia estat del PSC, com Rubert de Ventós o Oriol Bohigas. En favor d'això hi ha gent de partits més petits com Catalunya Acció o el Partit Republicà. En favor d'això hi ha plataformes de tota mena, amb gent com Enric Canela, Joel Joan o Mònica Sabata. I en favor d'això hi ha, sobretot, un gruix cada vegada més palpable de ciutadans de tota mena.

Discutir a hores d'ara que l'independentisme s'estén com una taca d'oli és fora de lloc, simplement. Perquè l'independentisme s'estén com una taca d'oli i trenca tabús. Però ara cal gestionar aquesta extensió amb generositat, respecte, complicitat i seny per part de tothom. Bastint ponts que facen possible que un dia no gaire llunyà el parlament vote i decidezca, diga què diga el govern espanyol. I que propose al país un referèndum concret per a validar aquest vot. Els espanyols al meu País Valencià, a Navarra o al País Basc sempre s'han posat d'acord quan allò que hi havia en joc era el seu país. Han fet lleis electorals tramposes, han renunciat a governar en favor de l'altre o han creat governs monstruosos, si calia. Serem menys nosaltres que només hem de posar-nos d'acord en la manera de formular la pregunta i de dir que sí?

Perquè no ens enganyem: amb això, amb una cosa tan simple com això, n'hi ha prou. I això, aquesta votació solemne, és tot allò que necessitem abans de tornar a discutir-nos amb tot el desfici del món sobre el model de societat que volem i sobre qui ha de gestionar-la. Però abans ens cal sumar.

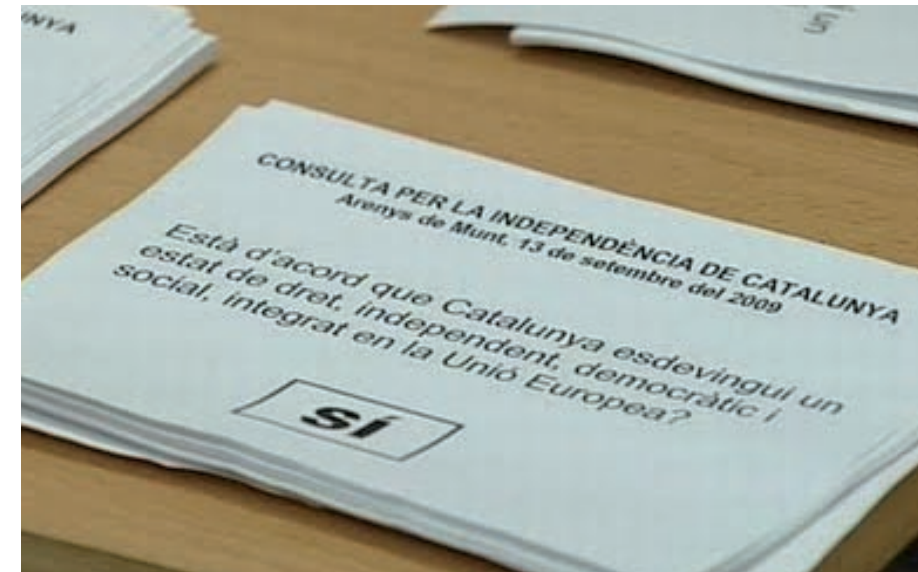
14.09.2009

El poder del gest més senzill

Ahir a Arenys de Munt allò que no hi havia eren dubtes, ni por, ni desànim. Perquè de sobte molta gent, d'Arenys de Munt i de fora, havia entès quin era el camí a seguir i va comprovar no solament que era possible de seguir-lo, sinó que som molts els qui estem disposats a seguir-lo, tants que podem conformar majories socials noves i centralitats impensables tot just fa uns quants mesos.

No havia vist mai el poder de tan a prop com el vaig veure el 27 d'abril de 1994. Aquell dia milions de sud-africans, que mai abans no havien pogut votar, es van alçar de matí, es van posar roba de diumenge i van fer unes cues llarguíssimes per poder votar. Ells solament van votar, però l'apartheid, aquella fortalesa que el dia abans encara era tan poderosa, va caure sota l'impacte d'aquells milions de gestos senzills. Salvant les distàncies, és això que va passar ahir a Arenys de Munt: que molts van veure el poder més a prop que no l'havien vist mai. Van veure que poderosos que eren ells mateixos caminant cap a l'urna, dipositant un vot i decidint. Així de senzill i així de solemne, així de poderós i així d'imparable.

Ahir va començar un capítol nou de la història d'aquest país. A Arenys de Munt un 41% dels electors va anar a votar, malgrat les pressions i les amenaces, i d'aquests, un 96% va deixar clar que volia la independència, sense més dilació. No els van deixar votar a la casa de la vila, però ells van votar igualment. No van poder anar als col·legis electorals normals, però van votar igualment. Van amenaçar-los amb els cadells del feixisme més tronat, però ells van votar igualment. Van amenaçar-los, un poble de deu mil habitants!, des de la trona més alta del Palau de la Moncloa, però ells van anar a votar. Els van dir que aquell referèndum no valia res, però ells van anar a votar. Els van augurar un fracàs espantós, però ells van anar a votar.

Vaig veure àvies que anaven de bracet amb una papereta tremolosa a la mà i lliquets que es volien fotografiar amb el pare ensenyant a tothom que votava sí. Gent que plorava pensant en els qui no havien pogut arribar a veure aquell dia i gent que s'abraçava i ballava pel carrer amb els ulls brillants i desperts, com aquell dia a Sud-àfrica.

I també igual que va passar a Sud-àfrica, les xifres que es van proclamar a la nit amb ecos de Macià són molt importants, però són poca cosa al costat del canvi que un dia així desvetlla en l'esperit col·lectiu. La setmana passada i l'anterior i l'anterior i la de més enllà tot eren dubtes i nerviosisme, amb el catalanisme pendent del constitucional, pendent de les picabaralles estèrils dels partits, pendent del finançament, pendent de si havíem de fer una manifestació preventiva o una de posterior. En canvi, ahir a Arenys de Munt allò que no hi havia eren dubtes, ni por, ni desànim. Perquè de sobte molta gent, d'Arenys de Munt i de fora, havia entès quin era el camí a seguir i va comprovar no solament que era possible de seguir-lo, sinó que som molts els qui estem disposats a seguir-lo, tants que podem conformar majories socials noves i centralitats impensables tot just fa uns quants mesos.

I ara a treballar. Que ja sabem que guanyar és possible.

14.12.2009

Ja decidim

Ahir durant vint-i-quatre hores erigirem un petit estat independent capaç de gestionar, ni més ni menys, un procés electoral, una de les coses més complicades que els estats fan.

Prop d'un trenta per cent de vots en favor de la independència vol dir que, quan arribe el referèndum final, ens trobarem en condicions de competir per guanyar-lo. Ara ja no es tracta de cap fantasia. Però no és pas l'única victòria: l'exemplar mobilització ciutadana ha enlluernat Europa i això ens fa més forts.

Aquells qui menystenen els resultats saben que ho fan com a part d'una activitat política. I tots sabem que, si haguera votat el noranta per cent de la població, cantarien un altra cançoneta, però continuarien negant la importància d'una jornada històrica com la que es va viure ahir. No hi perdem gaire temps, doncs. Nosaltres, a la nostra.

Nosaltres, a la nostra, que la jornada d'ahir ja ha demostrat no pas que podem decidir, sinó que ja decidim. Sense demanar permís a ningú. Ahir durant vint-i-quatre hores erigirem un petit estat independent capaç de gestionar, ni més ni menys, un procés electoral, una de les coses més complicades que els estats fan. I sense cap entrebanc ni un, els col·legis electorals van obrir les portes i la gent feia cues i s'identificava i els observadors es van acreditar mentre s'assegurava el dret de tothom de votar lliurement. Això és una proesa que deixà bocabadats observadors internacionals i periodistes estrangers i que diu molt en favor del nostre país i sobretot de les nostres capacitats. Ahir es va tornar a demostrar que podem fer qualsevol cosa i que solament cal que ens la proposem.

18.02.2008

Una normalitat que avança i un avís

Ahir vam viure la tercera tanda del referèndum sobre la independència. Hi ha indicis molt interessants sobre l'avenç de la normalitat, com ara la participació oberta dels ajuntaments o l'augment significatiu de vots contraris. Però la baixada de la participació és un avís que cal tenir en compte.

Efectivament, aquest referèndum s'ha de veure com un sol procés, car la fotografia final eixirà després de les tandes que manquen. Molt especialment després de la del 25 d'abril, que es presenta tan decisiva com la del 13 de desembre. D'alguna manera, es pot dir, per tant, que les consultes d'ahir van ser com de transició, però hi ha dades significatives i particulars que cal destacar.

N'és una de molt important com augmenta la normalitat del procés: per com s'hi han involucrat els ajuntaments, però també per l'ampliació dels participants. Ja es va veure durant la campanya que, per primera vegada, partidaris del vot negatiu participaven sense entrebancs en molts actes defensant la seua opció, i ahir el vot negatiu es va duplicar, encara que la xifra continue essent exigua. Exigua, però d'un gran valor polític. Com diuen els escocesos, el procés d'independència ha de ser, sobretot, un procés de diàleg de la nació, que ha d'arribar-hi convençuda d'on va. Per això qualsevol que participe en el diàleg, vote què vote, el fa créixer i n'enriqueix el sentit. A Cardona, per exemple, un 18% dels votants han dit que no i, a Xerta, amb una participació magnífica del 45% de la població, un 12% ha votat per romandre dins Espanya. Són xifres que insinuen tímida, però esperançadora, que el mètode, la democràcia directa com a forma de resoldre el problema de l'encaix entre Catalunya i Espanya, guanya adeptes. I així anem bé.

Una altra dada interessant és la participació en aquesta consulta de territoris que fins ara no hi havien pres part, com les Terres de l'Ebre o el Baix Llobregat. Hi havia molta expectació pels resultats, sobretot d'aquesta darrera comarca. I han estat semblants, quasi idèntics, als de la mitjana nacional. Cosa que és també un senyal positiu, que aterra un dels mites que l'unionisme havia volgut bastir: el de l'àrea metropolitana acatalana o impermeable al debat nacional. En aquest sentit ha resultat especialment colpidor i encoratjador observar el creixent impuls de l'independentisme de parla espanyola, magníficament retratat en aquest vídeo de VilaWeb TV filmat ahir a Molins de Rei.

Finalment, cal destacar que tot i la baixada de la participació, el nombre de votants, i molt particularment dels que han votat sí, representa una força no solament gens negligible, sinó important. Si contrastem aquest 20% de la població que ha votat per la independència amb el 17% que vota CiU, el 14% que vota PSC o el 7% que vota Esquerra, ja es veu que no és una xifra gens negligible. Menys ho és encara, si tenim en compte que és incomparable l'esforç centralitzat i professional que s'aplica a les eleccions amb la força voluntària que hi ha al capdavant de les consultes. I cal dir que aquests milers de voluntaris, que fan possible el procés, són a la vegada el millor baluard de la democràcia i l'argument més poderós en favor de la capacitat del país de fer grans coses.

I dit això, l'avís: la baixada de sis punts de la participació. És cert que aquesta vegada no hi havia ciutats grans que estirassen. Ni competència entre organitzadors. És cert que el silenci dels grans mitjans de comunicació ha estat impressionant. I és cert que les picabaralles entre independentistes no hi ajuden gens. Però la diferència és de pes i és un avís amb vista a la convocatòria del 25 d'abril. El sostre mínim del 20% s'ha superat aquesta vegada ben justet, i si baixàs més posaria en qüestió tot el procés. Ahir per primera vegada, entre els centenars de municipis que ja han votat, n'hi hagué un que no arribà ni al 10% de participació. I era precisament el municipi més gran on es feia la consulta. En vist d'això, algunes veus digueren que no era gens important quanta gent votava. Discrepe. Ho és i per això caldria fer el màxim esforç per evitar resultats tan pobres com aquest. La mirada es posa ja en el 25 d'abril, on votaran ciutats de la magnitud de Girona o Lleida, i no es pot ignorar que, si hi hagués un fracàs, el moviment de les consultes restaria tocat; ben altrament, un bon resultat donaria una força extraordinària a l'independentisme. A les portes, a més, d'unes eleccions que encara ara semblen transcendents per al país.

Una altra dada interessant és la participació en aquesta consulta de territoris que fins ara no hi havien pres part, com les Terres de l'Ebre o el Baix Llobregat. Hi havia molta expectació pels resultats, sobretot d'aquesta darrera comarca. I han estat semblants, quasi idèntics, als de la mitjana nacional. Cosa que és també un senyal positiu, que aterra un dels mites que l'unionisme havia volgut bastir: el de l'àrea metropolitana acatalana o impermeable al debat nacional. En aquest sentit ha resultat especialment colpidor i encoratjador observar el creixent impuls de l'independentisme de parla espanyola.

26.04.2010

Les consultes i el centre polític

La mobilització, la consistència i els resultats d'aquest moviment indiquen, sobretot, que la centralitat del país és ara més a prop de l'independentisme, i molt especialment del dret de decidir, que no pas n'és lluny.

No sé si és bo de continuar fent consultes quan el país viu en estat pre-electoral. Siga com siga, el debat és al carrer i és inevitable. Potser per això ahir el PSC va oblidar la discreció mantinguda en les tandes anteriors i va traure l'artilleria pesant contra l'independentisme. A risc, ep!, de trobar-se fora de la centralitat política, que no sé si ho veu.

Ja s'han fet tres tandes de consultes sobre la independència; quatre, si comptem la d'Arenys de Munt. A l'hora de fer balanç, com és normal, cadascú hi veu allò que més l'interessa. En aquestes altures, tanmateix, cal ser molt cec per a menystenir un moviment que ha demostrat una consolidació notable.

Ahir van votar 212 municipis. D'aquests, n'hi havia de pes i de molt importants. Els resultats obtinguts en alguns són decebedors i mereixen una reflexió profunda; però els d'alguns altres, no. I en tot cas, el volum global de les paperetes comença a tenir un significat inequívoc. Entre totes tres tandes prop de mig milió de ciutadans han votat que sí a la independència. Si tenim en compte que el nombre de votants cridats a les urnes ve a ser l'equivalent d'un terç del total de votants del Principat, no parlem pas de poca cosa.

El PSC ha provat de desqualificar les consultes, i molt especialment que CiU hi haja participat, dient que dibuixen espais fantasmagòrics i que no se sap on porten. Home, la gent que ha votat ha votat amb una claredat meridiana. Perquè hom li demana una cosa molt concreta: si és favorable a la independència, és a dir: a la separació d'Espanya. Més concreta no em sembla que pugui ser, la pregunta; i el fet que la resposta, de moment de mig milió de catalans, siga que sí, que endavant, hauria de fer reflexionar també el PSC.

Ho diré amb dades concretes. El PSC en les eleccions del 2006 va obtenir 796.173 vots. Per comparació, mig milió de vots independentistes rotunds sobre un terç de l'electorat no em semblen pas pocs. I tampoc no és una dada menor que ara mateix ja hi haja més sí a la independència en les consultes que no vots aconseguits per Esquerra Republicana, l'únic partit independentista del parlament, en les últimes eleccions.

Si els socialistes es pensen que han trobat la fórmula màgica per a atacar CiU amb vista a les eleccions del novembre, entenc que se'n vulguen servir. Però jo no em sentiria tan segur que l'invent haja de funcionar. Perquè la mobilització, la consistència i els resultats d'aquest moviment indiquen, sobretot, que la centralitat del país és ara més a prop de l'independentisme, i molt especialment del dret de decidir, que no pas n'és lluny. I si és així, són ells qui es van allunyant. Del centre.

28.06.2010

Ací se separen els camins

La sentència del tribunal constitucional marca la fi de l'autonomia. Com a país podem optar per indignar-nos i acceptar la situació tot intentant d'arribar al mateix lloc per unes altres vies, com sembla que proposa el president Montilla. Però com a país també podem decidir que el menyspreu institucional amb què ens tracta l'estat ens deslliura de tot pacte, escrit o no, amb Espanya. I ací, a partir d'avui, és on es bifurquen els camins.

Es bifurquen traçant, per un costat, la via dels qui a tot preu voldran mantenir-se dins l'estat espanyol i la via dels qui pensem que avui ja és més sensat i prudent de proclamar la independència. La retallada que la justícia espanyola va fer ahir de l'estatut és un fet d'una gravetat política difícil de superar. Encara no ha estat publicada la sentència, però pel veredictat publicat, ja es pot observar que castiga greument el text estatutari i ataca sense miraments la base central del text. La introducció obsessiva de les referències a la 'indisoluble unitat d'Espanya' és en aquest sentit definitòria de fins a quin punt uns jutges desprestigiats pretenen esmenar la plana no solament al Parlament de Catalunya sinó fins i tot a les corts espanyoles. Sis jutges fan entrar per força en l'ordenament jurídic català un concepte diametralment contrari al que va inspirar l'estatut, ignorant que les majories polítiques votades pels ciutadans no volien incloure-l'hi i no l'hi van incloure.

El menyspreu de la voluntat popular per la màxima institució jurídica espanyola no és de cap manera una anècdota prescindible. Ni es pot reduir a un detall folclòric. El president Montilla va provar ahir d'aïllar l'atac culpant-ne el tribunal i prou, però no és veritat. Si Espanya hagués volgut evitar aquest xoc de trens que es va concretar ahir en la sentència ho hauria pogut fer; això ho sabem tots. Però no ha volgut. El Tribunal Constitucional, si de cas, és la caricatura ridícula d'un estat en franca regressió. Però la caricatura no anul·la el retrat. Les institucions espanyoles no han fet res per evitar aquest esperpent. Ara no poden pretendre que se'n desentenen aprofitant que, la sentència, només l'hem de pagar nosaltres.

Així que ara ens toca de decidir. De nosaltres depèn de restar envescats durant dècades en un estatut inservible que aprofundirà la decadència social, política, econòmica i cultural del país o canviar-lo de sota-rel fent-ne un estat lliure d'Europa. Tothom té dret de triar el futur que considere millor per a Catalunya i d'enganyar-se, si vol; però al final aquesta sentència deixa clar que les opcions són únicament dues: o decidim nosaltres sols o ells ens imposen les seues decisions.

11.07.2010

Del milió i mig als seixanta-vuit

D'Arenys de Munt al passeig de Gràcia aquest ja és un altre país i no ha passat sinó un curs. Un altre país que ha de fixar-se objectius i fer-hi cap sense gens de vergonya.

Dia històric ahir. Un autèntic tsunami independentista que tanca un curs històric. D'Arenys de Munt al passeig de Gràcia aquest ja és un altre país i no ha passat sinó un curs. Un altre país que ha de fixar-se objectius i fer-hi cap sense gens de vergonya. I ara que l'independentisme ha protagonitzat la manifestació més gran de la història l'objectiu següent s'obre camí sol: aconseguir a la tardor els seixanta-vuit diputats que podrien proclamar unilateralment la independència.

No cal que siguin tots del mateix partit; ni tan sols que siguin de partits declaradament independentistes. Cal, això sí, que recorden què va passar ahir i facen el pas. Perquè tota aquesta enorme força que vam viure ahir ha de tenir també una traducció política i l'ha de tenir ara mateix. No té gens de sentit esperar més, quan un vint per cent de la població del Principat és capaç d'eixir al carrer un dissabte de juliol per no cridar sinó independència!, independència! i independència!

Però, alerta!, que ahir, en aquest aquest esclat d'independentisme mai no vist, molta gent va declarar-se indignada per la classe política catalana i pel seu comportament. La capçalera va ser objecte de constants atacs verbals, especialment el president Montilla, i molta gent de les voreres manifestava la seua indignació per la distància que hi ha entre polítics i manifestants –i és evident que l'absurda polèmica sobre les pancartes i la capçalera no la pal·liava precisament.

Ara, una classe política solament existeix, en democràcia, si la gent la vota. I una classe política viu i treballa justament perquè la gent la vota. Cal, doncs, no invertir els termes: som nosaltres qui els fem possibles, a ells. I si ahir vam deixar clar que la independència és el terreny central de la política catalana, vejam si a la tardor sabrem triar entre tots els seixanta-vuit diputats que necessitem. Tan sols seixanta-vuit.

23.07.2010

Kosovë i nosaltres: una victòria compartida

La sentència del Tribunal Internacional de Justícia sobre la independència de Kosovë és una gran notícia. El tribunal ha sorprès per la claredat. No solament considera legal la independència de Kosovë, sinó que deixa clar que res en l'ordenament jurídic internacional no pot impedir un procés independentista. I això, sobretot ara, és transcendental també per a nosaltres.

La sentència marca clarament un abans i un després en la jurisprudència sobre la matèria. La comunitat internacional mai no ha tingut una doctrina clara sobre la manera d'arribar a la independència. Per això aquesta sentència és transcendental, especialment perquè aclareix dos conceptes poderosos. En primer lloc, deixa clar que res en l'ordenament jurídic internacional no pot servir per blocar un procés independentista. S'ha acabat, doncs, la broma de la integritat territorial, de la inviolabilitat de les fronteres o de la indissoluble unitat que esgrimia el constitucional espanyol. Aquestes frases rituals han perdut sentit d'un dia per altre i ara es veuen condemnades a ser pura retòrica o propaganda; potser ni això. En segon lloc, afirma una cosa encara més impressionant: que una declaració unilateral d'independència, és a dir: una declaració feta sense acord amb l'altre estat, amb l'estat del qual una part se separa, pot ser legal. Feia dies que avisàvem que aquest era un tema

Espanya ha jugat molt fort contra la independència de Kosovë. Literalment, ha fet el ridícul oposant-se als estats membres de la Unió Europea i ho ha fet per raons d'ordre intern. Espanya sap que aquesta resolució canvia per sempre la balança internacional sobre la qüestió i dóna un impuls moral i jurídic als processos d'independència de tot el món, com el nostre.

important, però reconec que no em pensava pas que el tribunal seria tan clar i contundent ni que aniria tan lluny.

És evident que el tribunal emet la sentència responent a la pregunta de si la independència de Kosovë s'acorda amb la llei internacional. Això ho deixa clar en tot moment: la pregunta era sobre això i la resposta era sobre això. Però no és menys cert també que una bona part de les consideracions jurídiques per a avalar la independència de Kosovë que addueix el tribunal són de caràcter general i, per tant, s'entenen com una norma d'aplicació comuna.

Resulta molt important, en aquest sentit, de llegir els paràgrafs 79-84 del document (pdf), en què s'aclareixen del tot i sense ni una ombra de dubte els principis d'aplicació general següents:

- el principi d'integritat territorial, el principi de salvaguarda de la integritat territorial d'un estat, només es pot aplicar a les relacions entre estats, o siga a un estat que, per exemple, provàs d'envair-ne un altre. Però no es pot aplicar aquest principi per impedir un procés d'independència (§ 80)
- de la pràctica del Consell de Seguretat de les Nacions Unides no es pot inferir en cap cas ni un sol argument que prohibesca una declaració d'independència (§ 81)
- el Tribunal considera que la llei general internacional no conté cap prohibició contra les declaracions d'independència -i atenció a l'ús del plural! (§ 84)

Passada la primera reacció d'estupor, ahir els mitjans espanyols provaven de tirar aigua al vi parlant de l'excepcionalitat del cas kosovès i afirmant a tort i dret, històricament, que la resolució no significava res per al nostre país o per al País Basc.

Entenguem-los: Espanya ha jugat molt fort contra la independència de Kosovë. Literalment, ha fet el ridícul oposant-se als estats membres de la Unió Europea i ho ha fet per raons d'ordre intern. Espanya sap que aquesta resolució canvia per sempre la balança internacional sobre la qüestió i dóna un impuls moral i jurídic als processos d'independència de tot el món, com el nostre. Per tant, és normal i lògic que prove de dissimular la derrota en tota regla que van sofrir ahir les seues tesis, perquè el tribunal les va desestimar explícitament.

Entès això, ara no poden dir mentides.

És cert que la sentència s'adreça a la independència kosovesa, però més amunt n'he assenyalat els paràgrafs que són de caràcter general i que han estat invocats per justificar la sentència partint del dret internacional (de fet, aquest apartat es titula, sense gens d'ambigüitat, 'Llei General Internacional'). General, doncs. I els conceptes generals són d'aplicació universal, com subratlla, a més, l'ús del plural que fa el tribunal, un ús que de cap manera no és anecdòtic en una sentència d'aquesta dimensió.

Ara, contra la manipulació que s'intenta fer aquesta vegada hi ha un argument incontestable: hi ha un text públic que tothom pot llegir i que, s'interprete com s'interprete, és rotund en la literalitat. I n'hi ha prou de demanar-los on són els paràgrafs que els donarien la raó, a ells. No en podran esmentar cap perquè no n'hi ha cap, simplement. I això és el que els fa tremolar de por.

Per cert: enhorabona.

11.04.2011

Vuitanta anys després

Cap observador mínimament honrat ja no pot negar que Arenys de Munt i les votacions següents, l'infame sentència del constitucional espanyol, la manifestació del 10 de juliol i ara aquest extraordinari tancament de campanya de Barcelona Decideix ens posen al davant dels ulls un país diferent. Un país diferent perquè se sap fort, perquè se sap segur de si mateix, perquè no demana permís a ningú, perquè sap que creix i que té en la independència un horitzó clar, ni que siga parcial –de moment tan sols al Principat.

Dijous farà vuitanta anys del 14 d'abril de 1931, el dia que l'avi de Juan Carlos hagué de fer les maletes mentre a la plaça de Sant Jaume es proclamava un estat català que, per desgràcia, va durar massa poques hores. Tossuda com ella sola, ahir la Barcelona republicana i sobiranista, la ciutat organitzada i lliure, la rosa de foc amant radical de la llibertat, va renàixer per deixar clar que la història no s'ha acabat.

Quan tot just han passat ben poques hores de la jornada d'ahir és molt difícil de capir l'abast de tot plegat en la nostra vida. Però cap observador mínimament honrat ja no pot negar que Arenys de Munt i les votacions següents, l'infame sentència del constitucional espanyol, la manifestació del 10 de juliol i ara aquest extraordinari tancament de campanya de Barcelona Decideix ens posen al davant dels ulls un país diferent. Un país diferent perquè se sap fort, perquè se sap segur de si mateix, perquè no demana permís a ningú, perquè sap que creix i que té en la independència un horitzó clar, ni que siga parcial –de moment tan sols al Principat.

Anit, ben tard, centenars de persones encara felices de l'èxit cantaven i ballaven a la porta de la UGT, a la Rambla de Santa Mònica, que havia estat la seu del CADCI. No sé si ningú va recordar que el 6 d'octubre de 1934 els militars espanyols van assaltar aquell edifici a canonades i mataren, entre més homes honorables, Jaume Compte, Amadeu Bardina i Manuel González Alba. Fa vuitanta anys, contra les armes, ells i molts més somniaven un país lliure que, si no va poder ser aleshores, pot ser ara. Ara que ja no hi ha lloc per als canons en l'Europa democràtica. Ara que la força de la democràcia és imbatible. Ara que la llibertat no es pot discutir i nosaltres continuem ací, reinventant la nació de l'una dècada a l'altra, votant per fer-la normal un diumenge ple de sol.

13.12.2011

Això va bé

Ahir Girona va prendre una decisió important. La ciutat, a través de l'ajuntament, va aprovar l'adhesió al moviment de municipis per la independència. I ho va fer, a més, traçant un mapa polític ric i interessant: la CUP, CDC i ICV pel sí, el PSC i el PP pel no i un regidor del PSC i d'Unió abstenint-se. El fet és molt important. Per si sol, però també pel panorama que dibuixa.

Per si sol, perquè no sabem encara com arribarà la proclamació de la independència i, per tant, és bo que ho anem provant tot. Els països no es fan independents seguint un guió pre-establert. Sempre hi ha un factor sorpresa que desencadena el procés i vés a saber quin serà el nostre. Així que, en el dubte, com més coses provem millor, que alguna funcionarà.

Però, per mi, de la votació d'ahir al vespre, se'n destaca sobretot el panorama polític que dibuixa. Perquè ensenya que ràpidament, que profundament, que canvia el país. Amb les proposicions de l'independentisme, la CUP amb Reagrupament en aquest cas, sacsejant la societat i proposant desafiaments. Amb CDC assumint d'una manera decidida i en favor del país la direcció que les urnes li han donat -molta atenció a la 'generació Puigdemont'. Amb Iniciativa per Catalunya - Verds cada vegada més alliberada de la dependència del PSC i per això cada vegada més coherent i decisiva. Amb el PSC desfent-se a poc a poc -de moment un regidor. I amb CiU desfent-se també a poc a poc, de moment amb Unió optant per l'abstenció.

La Girona d'ahir al vespre esbossa, doncs, un panorama que mou il·lusió. Amb un bloc clar, majoritari i molt plural articulat al voltant del sobiranisme i que sap sumar quan toca. Amb un espai perdut al mig, dubitatiu però alhora molt inestable --alerta als pròxims relleus a la cúpula del PSC i d'Unió, en què Vila d'Abadal pot tenir un paper decisiu. I amb un bloc espanyol en què la majoria del PSC sembla que ja no aspire a res més que a fer de comparsa resignat del PP.

Des de la perspectiva, no ja de fa anys sinó de fa mesos, solament puc dir que em sembla que això va bé.

La Girona d'ahir al vespre esbossa, doncs, un panorama que mou il·lusió. Amb un bloc clar, majoritari i molt plural articulat al voltant del sobiranisme i que sap sumar quan toca.

11.03.2012

Com ho fem?

Ningú no dubtava que proclamar la república, la nostra, és un objectiu possible i que es pot assolir a curt termini.

Ja no discutim si cal ser independents o no. Únicament discutim com fer-ho per esdevenir independents. I ahir la presentació de l'Assemblea Nacional Catalana en va ser una prova més. Una prova més que la gent empeny per trobar la manera d'esdevenir independents. Empeny molt i empeny fort.

La constitució de l'ANC va ser plena de petits detalls que indiquen que avançat que és el procés. Va ser l'acte d'un moviment madur, concentrat en la feina, amb objectius concrets i a curt termini.

Ningú no dubtava, per exemple, del fet que la independència arribaria amb una proclamació unilateral, sense cap més discussió amb Espanya que la de negociar-hi, després de la proclama. I quan dic ningú, també hi incloc partits gens afeccionats als actes insurreccionals.

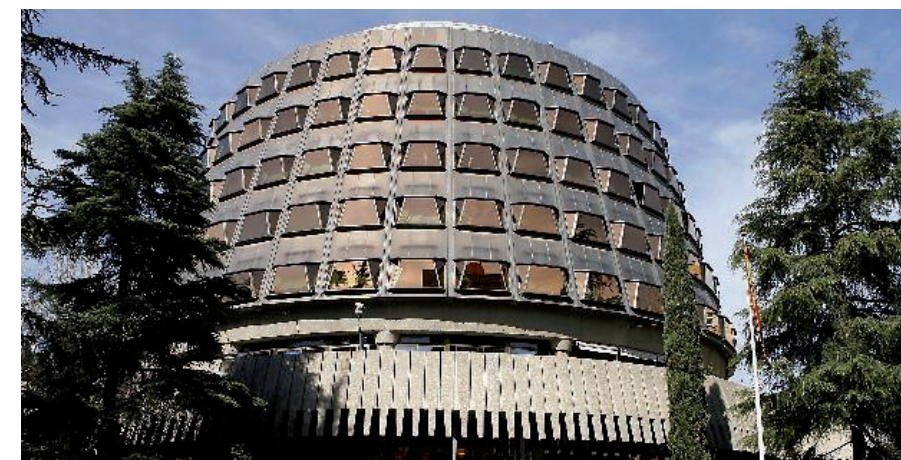
Tampoc ningú no dubtava de la força de la societat civil i dels intel·lectuals, però tampoc no es feien estranyes il·lusions de deixar els partits a banda. Uns i altres conviuen, com hauran de conviure i reforçar-se d'ara endavant.

Però, sobretot, ningú no dubtava que proclamar la república, la nostra, és un objectiu possible i que es pot assolir a curt termini. El full de ruta aprovat ahir per set mil persones el situa al 2014, que és com dir demà passat. Però encara hi ha més, i aquest és l'índici més poderós: hi ha la seguretat que podem guanyar i que podem guanyar ara mateix. N'hi ha prou d'encertar el com.

28.06.2012

Dos anys després, som a tocar

Som, literalment, a tocar.

Avui fa dos anys de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'estatut de Catalunya. Els llibres diran que és ací on va començar el procés que menaria el Principat a la independència i probablement s'exclamaran de la velocitat amb la qual han passat les coses. Potser el relat fins i tot dedique alguna ratlla a l'estudi del CEO d'ahir, primera prova empírica que la majoria de la ciutadania ha passat pàgina. No sé si els jutges del Constitucional eren conscients que amb la seua sentència tancaven una era i n'obrien una altra. Però això és el que ha passat.

De quina manera arribarà, la independència, això no ho sabem. Segurament, tal com ha passat en tots els països del món, el desencadenant formal serà un accident qualsevol, alguna situació inesperada que trencarà la rutina i obrirà la porta. El que és important, però, és que ara ja sabem que el país, quan arribe l'hora, reaccionarà i sabrà estar en el seu lloc. Ho sabem perquè, de fet, ja ha reaccionat i està vivint i creant el procés d'independència, marcant el camí a la classe política.

Així que a seguir sumant, de manera obsessiva, i a intentar que el que passarà passe quan més aviat millor. Que som, literalment, a tocar.

03.09.2012

Aquest curs... aquest curs...

El Principat, més que bullir, avui sembla un volcà a un pas d'explotar. I no li mancaran ocasions de fer-ho.

Una de les coses que ha canviat de forma més clara en el panorama polític català és que els ciutadans, i molts polítics, veuen la independència com a possible, com a realitzable, i parlen, per això, en terminis de mesos, que no vol dir d'anys. Endevinar el futur sempre és un mal negoci però ningú no pot negar que aquest setembre, i aquest curs, presenten unes característiques úniques. Uns enormes interrogants que igual no però igual sí que faran miquetes el sistema institucional català.

La reacció a la manifestació de l'Onze de Setembre, tant pel que fa al govern i els partits com pel que fa a la població, és difícil de preveure. Aquests dies, en els actes que es fan arreu del país s'escolten batlles de CiU, per dir un exemple, fent proclames que només fa un any ens semblaven reservades a l'esquerra independentista. Batlles i regidors de partits ben diferents ja han signat per demanar a Mas que iniciï 'la secessió' d'Espanya. Cada dia apareix un militant o un altre del PSC que es passa a l'independentisme. I què hem de dir dels d'ICV, Esquerra, Solidaritat, CUP? Més enllà de la política organitzada, però, i més important encara, és fàcil detectar en àmplies capes de la població i en gent ben diversa una ràbia i una decisió insòlites, mai vistes abans.

El Principat, més que bullir, avui sembla un volcà a un pas d'explotar. I no li mancaran ocasions de fer-ho. La manifestació de l'Onze, l'endemà, la reunió de Mas amb Rajoy, la intervenció espanyola, els insults i les amenaces, la pressió dels diners i la crisi, però sobretot les eleccions, car ningú no pensa que puguem arribar així a la tardor del 2013. Som lluny encara, però jo comence a pensar que potser viurem unes eleccions més semblants a les del 1931 que no a cap de les que hem viscut els qui vam nàixer sota el franquisme. Si les coses no canvien gaire.

I és en aquest context que cal entendre la moció que avui aprovarà el consistori de Sant Pere de Torelló, tot exigint al parlament una declaració d'independència en el període de dos mesos. És una moció que concorda i molt amb les veus que aquests dies sent murmurar una vegada i una altra 'aquest curs... aquest curs...' com si fos una invocació màgica.

Ho he sentit de gent molt diversa, d'idees molt variades i de posicions polítiques molt diferents. No sé si passarà, però sempre que em pregunten la meua opinió responc el mateix: 'Aquest curs podria ser sí; perquè això només depèn de nosaltres i d'oportunitats no en faltaran.'

11.09.2012

Per la república catalana

Aquesta manifestació no demanava un canvi de política, sinó un canvi de règim.

Tardarem dies a pair això que hem viscut aquest Onze de Setembre a la ciutat de Barcelona. Però hi ha coses que no admeten discussió. Com ara que ha estat la manifestació més gran que s'haja fet mai a Catalunya. Com ara que ha estat rotundament independentista. Com ara que la reivindicació de la gent ha passat molt al davant d'allò que la classe política, en general, estava disposada a acceptar.

S'equivocaran, per tant, els qui facen la lectura que això era una manifestació més i que pot servir per al joc partidista. Aquesta manifestació no demanava un canvi de política, sinó un canvi de règim. Amb majúscules. Un canvi, per tant, de les regles de joc, de l'arquitectura institucional, de la manera de fer política i, no cal ni dir-ho, de la relació amb Europa.

No diem si el pròxim govern serà aquest o aquell, o si les pròximes eleccions ens posaran un poc més a la dreta o un poc més a l'esquerra. No és pas això, que la gent deia i que la gent volia. Sinó la proclamació a curt terme de la república catalana, un programa que el president Mas ara ja no pot esquivar, si no vol ser arrossegat pel tsunami.

I que ningú no pense que això es desinflarà en unes quantes setmanes o en uns quants mesos. Ahir els ciutadans van entendre que era d'ells que emanava el poder. Una constatació elemental, però que en un país com el nostre és simplement revolucionària.

PS. Gràcies. Ha estat un honor caminar al vostre costat.

Reviu una jornada històrica

Posa't a punt i obre't noves oportunitats professionals

CPNL.cat

T'imagines un dia sense VilaWeb?

Dijous 13.09.12

VilaWeb

11 de setembre Portada

La manifestació més gran de la història, per la independència

L'ANC parla de dos milions de manifestants - La policia parla d'un milió i mig i la delegació del govern espanyol, de sis-cents mil - Una marea humana ha col·lapsat els carrers del centre de Barcelona - Mas valorarà demà la manifestació

Centenars de milers de manifestants, una marea humana, que segons els càlculs dels organitzadors arriba a quasi dos milions, va col·lapsar ahir Barcelona en la manifestació independentista de la Diada de l'Onze de Setembre, convocada per l'Assemblea Nacional Catalana (ANC). "Catalunya, nou estat d'Europa" era el lema que va convocar milers i milers de ciutadans a exigir que s'obris el procés cap a la independència. Fou una manifestació històrica. El

Editorial
Vicent Partal

Per la república catalana

La manifestació no demanava un canvi de política, sinó un canvi de règim.

02:02

21:16

'Mostrarem al món quin és la nostra voluntat'

Video íntegre de l'emotiu acte polític al final de la manifestació independentista

L'ANC havia fet una crida a Tothom qui participés a la manifestació perquè duigués una cartolina dugués, per dir si a la verda, per dir si a la independència en un acte polític al final del recorregut, conduït per Jordi Margarit i Txe Arana.

04:37

Artur Mas rebra l'ANC abans de dos dies

Forcadell demana a les institucions del parlament que comencin el procés d'independència

La presidenta del Parlament, Núria de Gispert, ha confirmat als representants de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI) que Artur Mas els rebria abans de dos dies.

La gran manifestació de la Diada: el poble parla

Preguntem als manifestants els motius del seu independentisme

La gran manifestació de la Diada: el poble parla

Recorregut i lliures

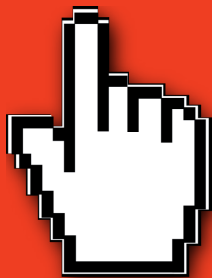
La premsa internacional es fa ressò de la multitudinària manifestació independentista

...obre l'edició digital amb l'enorme manifestació per la independència de Catalunya. Per la revista "The Wall Street Journal", "una avisa..."

Com s'ho mlt Espanya?

Els mitjans espanyols han de maneres la colossal manifestació independentista

Punxa aquí per veure tots el vídeos d'una diada històrica